

קטיה מלאיה / לרקוד מחוץ לבטן

קטיה מלאיה

ליקוד אחוץ לבטן

קטיה מלאיה לרקוד מחוץ לבטן

כל הזכויות שמורות
© תשפ"ד 2024 קטיה מלאיה

תרגום לעברית: דיאנה פריירה
עריכה: איריס לביא
הגהה: נוגה וורבר
איורים: ילנה מורשינינה
עימוד: שרית רוזנברג

פונט (גופן) על הכריכה של הספר הוא כתב יד של יעל לייבושור ז"ל
שנרצחה ב-7 באוקטובר 2023

עלילת הספר, הדמויות הנזכרות בו ושמותיהן הם כולם פרי דמיונה של המחברת.
כל קשר בין עלילת הספר לבין אירועים שהתרחשו במציאות,
כמו גם בין הדמויות הנזכרות בו ושמותיהן לבין דמויות או שמות
של אנשים חיים או מתים, מקרי בהחלט.

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע,
לשדר או לקלוט בכל דרך או אמצעי אלקטרוני,
אופטי או מכני או אחר כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה.
שימוש מסחרי מכל סוג שהוא בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט
אלא ברשות מפורשת בכתב מהמחברת.

נדפס בישראל 2024 | Printed in Israel 2024

מסת"ב 978-965-598-864-2 ISBN

כקצמכ

שמי אליס, וזה הסיפור שלי.

ליתר דיוק, זה אחד הסיפורים שלי. סיפור שהכאיב לי מאוד. ואפילו שמדובר בסיפור פשוט ושגרתי, הוא שבר לי את הלב. אבל אותו סיפור עצמו גם הפך אותי לחזקה יותר, חכמה יותר וגם לימד אותי לאהוב.

אני רקדנית. אני גם מופיעה וגם מלמדת נשים לרקוד. אני פוגשת נשים מכל העדות, בכל הגילים, משכבות שונות של החברה. אני רוקדת עם ילדות קטנות ועם נערות צעירות, עם נשים בהיריון, עם אימהות ועם נשים שאין להן ילדים, עם אלה שרוקדות נהדר ועם אלה שלא יודעות לרקוד בכלל ואפילו עם אלה שמרותקות לכיסא גלגלים. אני פוגשת המון נשים שונות.

אלה הן שנתנו לי השראה לכתוב את הסיפור הזה. לספר אותו כפי שהוא: חשוף, נועז, כואב. כי מאז ומעולם אנחנו הנשים למדנו זו מזו – באמצעות סיפורים שסיפרנו זו לזו על כל מה שעברנו וחוינו. אין לי מתכון לאושר. אבל אני רוצה לספר לכן מניסיון אישי איך פעם השמיטו את הקרקע מתחת לרגליים שלי וגרמו לי לסכול, ואני חשבתי שאם אני פגיעה ושברירית, זו בושה. כאילו לנשמה אין זכות לבכות...

הסיפור הזה מיועד גם לבת שלי. לילדה הקטנה, התמימה והנפלאה הזאת, שתתבגר מתישהו... יום אחד היא תקרא את הספר הזה ויהיו לה המון שאלות, ואולי היא אפילו תכעס עליי בגלל כל הכנות הזאת... אז זה מה שאני רוצה לומר לך, ילדה יקרה שלי: אימא ואבא מאוד

קטיה מלאיה

אוהבים אותך, ואת הילדה הכי רצויה בעולם! גם אם נדמה לך אחרת – אל תשכחי שזה הסיפור שלי, ושאני לא רק אימא שלך אלא גם אישה רגילה. ושום דבר לא ישנה את העובדה שגם אבא אוהב אותך מאוד... וגם אם מישהו לא מפגין כלפינו אהבה בדיוק כפי שאנחנו מצפים, זה לא אומר שלא אוהבים אותנו כלל. את אהובה מאוד! אני אוהבת אותך! וגם אבא אוהב אותך.

זה הסיפור שלי ובו אני רוצה להגיד שאפילו כשתולשים לך את כנפיים – אפשר להמשיך ללכת, ואפילו אם נפלת לתחתית הבור – לא כדאי להישאר שם למטה אפילו דקה אלא להתחיל מייד לנוע כלפי מעלה, גם אם את ממוסמרת חזק לקרקע ומצליחה להניע רק את קצות האצבעות. ואז לאט לאט, בין זריחה לשקיעה, בין אירוע אחד לשני, את תראי איך את צומחת ומתחזקת. אפילו אם זה נמשך שנים. אבל החיים שווים את זה!

עונה 1.

כפתורים

6 באוקטובר 2014. שבוע 30 להיריון

נדמה שכיום חיי נראים כמו אופרת סבון מקסיקנית זולה, המוקרנת בחמש אחר הצוהריים בלי רייטינג. סדרה כל כך מטומטמת, פרימיטיבית וצפויה, שכולם יורקים ומעקמים פרצוף בגלל העלילה הבנאלית אבל ממשיכים לצפות... גם אם לא בחמש אחר הצוהריים (באופן כללי זה הזמן הכי לא נוח לסדרות, בטח אם צופים בסתר), אז בטוח בתשע בבוקר, כשמקרינים שידור חוזר, מדליקים את הטלוויזיה וכאילו במקרה מעבירים לערוץ הנכון...

לסדרה שלי יש עלילה פשוטה: הגיבורה הראשית, אנטואנטה, מגיעה לעיר הגדולה. נגיד, מנאוקלפן דה חוארזו לאקטפק דה מורלוס (היה עדיף לה לעבור למקסיקו סיטי, אבל לאקטפק דה מורלוס יש צליל יותר נחמד).

אנטואנטה – בחורה סקסית ומקסימה, מאוהבת בפדרו-חואל הצעיר והשרמנטי, ודווקא בזכותו (או בגללו?) הם עוברים מנאוקלפן דה חוארזו הקטנה (שם הם הכירו לאחרונה) לאקטפק דה מורלוס הגדולה.

אקטפק דה מורלוס ידועה ברוחות שלה, וזו הסיבה שפדרו-חואל רוצה לחיות וללמוד בה: הרי חלום חייו הוא עבודה בטחנות רוח! גם אנטואנטה לא מתלוננת – במקצוע שלה (היא תופרת שקי קמח) לא כל כך משנה איפה גרים, ועיר שיש בה הרבה טחנות קמח אפילו עדיפה. החיים שלהם טובים, יש בהם הרבה קשיים אבל גם הרבה שמחה. בהתחלה הכול מתנהל כרגיל: מהדירה השכורה הצפופה הראשונה שלהם הם עוברים לדירה יותר גדולה, אחר כך ההורים קונים להם דירה משלהם ושם הם בונים את הקן החמים שלהם. פדרו-חואל לומד כל הזמן הזה ואנטואנטה תומכת בו לאורך כל

קטיה מלאיה

הדרך, לפעמים גם על חשבון האינטרסים שלה... אנחנו כצופים נגעלים קצת כי הכול אצלם כל כך חלק. כועסים על אנטואנטה, שלמען שלום הבית והקריירה של בעלה ויתרה על העסק שלה, אומנם זה לא מי־יודע־מה אבל זה שלה... עסק ראשון משלה בעיר הגדולה, אבל אנחנו מוחלים לה: הרי היא ויתרה על העסק למען המשפחה!

וכך החיים שלהם מתנהלים: פדרו־חואל מתקדם בקריירה שלו לאט אבל בטוח, ואנטואנטה תמיד נמצאת לצידו, תמיד בעדו, כמו כלב נאמן.

והנה סוף סוף מגיע הרגע בחייו של פדרו־חואל, שהוא מקבל עוזרת משלו. לראשונה בחייו! "וואו!" – חושבים הצופים. "המעמד, השכר, העוזרת!" וגם לאנטואנטה יש חדשות מרגשות – הם ממתינים לתינוק הראשון שלהם! וזהו, פתאום הכול נהיה משעמם, ואפילו אפשר לסיים כאן את העונה הראשונה... אבל הבמאים והמפיקים משאירים סוף פתוח ואפילו רע – כדי שתהיה להם הזדמנות לצלם את המשך...

לכן העוזרת החדשה של פדרו־חואל היא אורסולה־קוסינדה. אורסולה־קוסינדה מתפרצת לתוך חיי המשפחה השלווים ומכשפת את פדרו־חואל, שרק אתמול עוד תכנן עתיד מזהיר עם אנטואנטה... הוא מתאהב מייד, מצפצף על אשתו, על האהבה שלהם ועל החברות שלהם, על התינוק, על כל השנים שלהם יחד ומתחיל לרדוף אחרי אורסולה־קוסינדה.

כולם בהלם. אבל לא יותר מדי, כי אין שום דבר חדש במצב הזה: זוג צעיר, היריון ראשון, קידום בעבודה, עוזרת סקסית... דרמה, דרמה, דרמה. אנטואנטה עצובה, פדרו־חואל לא יודע מה לעשות כי עדיין יש לו רגשות כלפי אנטואנטה וגם הבת שלהם עומדת להיוולד... ומצד שני, אורסולה־קוסינדה מנענעת את הישבן בעבודה, מכינה לו ארוחות גורמה בהפסקות, מחכה לו שיחזור מהעבודה אל הדירה הקטנה שלה...

לרקוד מחוץ לבטן

נינה, המורה שלי ליוגה, צוחקת: "אחלה אופרת סבון יצאה לך. אבל אולי זה רק האמצע של העונה הראשונה, וזה עוד לא נגמר?" "אולי", אני מסכימה. "הרי אנחנו רוצים לראות איך אנטואנטה תיחלץ מזה. ואנחנו מאמינים ורוצים שהיא תסלה לפדרו־חואל ושהוא יחזור הביתה, למרות שאנחנו עדיין לא בטוחים שזה הדבר הנכון לעשות, ואנחנו רוצים שאורסולה־קוסינדה המרושעת תיחשף ותיענש..."

"את יודעת מה?" אומרת נינה, "בסדרות כאלה נדרשות גם הסוף בדרך כלל ממש נדוש – וזאת בדיוק הסיבה שאנחנו צופים בהן! אנחנו הרי יודעים שאנטואנטה צפויה לפגוש נסיך חדש ולמצוא אהבה... היא תצא מכל התסבוכת הזאת ותלד תינוקת בריאה. ויום אחד היא עוד תלך ברחוב, הרוח תבדר את שערה, כל המכוניות יצפרו לה, עוברי אורח יסובכו ראשים... והיא פשוט תצעד לה, כל כך יפה ובטוחה בעצמה, חזקה ומאושרת! אופרות הסבון מהסוג הזה מסתיימות רק כך!"

אכן, אני חושבת לעצמי, אופרות הסבון מסתיימות בדיוק כך, אבל החיים שלי הם לא אופרת סבון שמשודרת בערוץ המקומי בחמש בערב. החיים שלי – זה פריים־טיים, הזמן הכי יקר...

6 במאי 2020

אסתר חנה ורדי. ילדה

אתמול הציעו לי להנחות שיעור יוגה במקלט לנשים מוכות – זה מין מקום כזה שאליו בורחות נשים שחוו אלימות במשפחה. ואפילו נורא יותר: נשים שחוות אלימות עכשיו ממש, והמקלט הוא מקום סודי, לשם הן באות לקבל עזרה, תמיכה, ייעוץ, כתף לבכות עליה... והנה אני יושבת לפנייהן על מזרן היוגה. לפניי יושבות שמונה נשים: ארבע ערביות שבקושי מדברות עברית, פיליפינית אחת ועוד

קטיה מלאיה

שלוש ישראליות. הנשים דרוכות, לא מחייכות, לא בדיוק סומכות עליי... אני יכולה להבין אותן: מי אני, מאיפה באתי, למה אני כאן? הכתובת של המקלט הזה לא מופיעה בשום מקום, נתנו לי אותה בסתר וביקשו ממני לא לגלות לאף אחד. ואני גם לא אגלה, אבל הן לא בטוחות בכך – למה שיסמכו עליי, הרי הן לא מכירות אותי...

אני מעבירה את השיעור בעברית ובאנגלית כדי שגם הנשים הערביות יבינו משהו, אבל זה לא מספיק – ומישהי מתרגמת את דבריי לערבית. אנחנו נושמות יחד ומנסות אָסְנוֹת (תנוחות) שונות. בחרתי עבורן באסנות הכי חיוניות – אנחנו עושות את עמידת הלוחם, ואני מזכירה להן כמה כוח נשי יש בהן. עמידת העץ – יש לנו מה ללמוד מהעצים: כוח, יציבות, שלווה. העונות מתחלפות – פעם גשם, פעם שרב, אפילו סופות ומפולות שלגים, והעץ עומד במקומו. אחר כך אנחנו עושות מתיחות ותרגילי גמישות – שנוכל להעביר את הניסיון הזה ממזרן היוגה לחיים האמיתיים שלנו.

אנחנו עושות מדיטציה כדי שהפצעים יגלידו ויגיעו כוחות חדשים. ושוב אנחנו נושמות, ממלאות כל תא בגוף בחמצן, נושפות החוצה את כל מה שכבר לא משרת אותנו. עוצמות עיניים ומקשיבות לגוף: איך אני מרגישה איתו עכשיו?

אחת הבחורות הערביות בוכה. אני מביטה בה ואומרת: "זה בסדר, מותר לך לבכות. את בטוחה עכשיו."

ופתאום אני נזכרת איך אני עצמי הייתי בחודש הרביעי להיריון, כשגיליתי שבעלי אוהב מישהי אחרת. הלכתי לשיעורי יוגה ובכיתי במשך כל השיעור כמעט, מההתחלה ועד הסוף. אני מביטה באישה שלפניי – ושוב בא לי לבכות.

אני רוצה לשתף אותן בסיפור שלי, לספר להן שלפעמים מאוד מפחיד, מאוד כואב, אבל הכול עובר איכשהו בסוף. החיים ממשיכים גם אחרי הגט. החיים ממשיכים אחרי שהלב נשבר. זה בסדר – להיות פגיעה עכשיו, אבודה, לא מסודרת, לבכות... אין מה להתבייש ולהצטרף!

לרקוד מחוץ לבטן

הדעה הרווחת היא שלב שבור – זה שטויות, זה יעבור. מחלה, לעומת זאת, היא משהו אחר – במקרה של מחלה מותר להיות עצובים, לבכות, לבקש עזרה. וכשהנשמה היא שכואבת – חייבים להתאפס, לקחת את עצמך בידיים ולחשוב מחשבות חיוביות. בערב אני מוציאה את היומן הישן שלי – כדי לקרוא בו. ביומן אני חלשה, פתטית. מפורקת. ואפילו טיפשה. וגם – בהיריון. וגם – תמימה ממש. אבל זאת אני!

ביום ההולדת העשרים שלי התנשקנו לראשונה. הכרנו עשרה ימים לפני כן. הוא טען שנפלתי לו מהשמיים, כמו מלאך. פשוט נִחַתִּי לידו במפתיע בתיאטרון. השתדלתי להתגנב למקום שלי בשקט כי איחרתי להצגה שאימא שלי השתתפה בה. דקה לפני כן עוד היה חושך באולם, והמושב לידו היה ריק. ואז פתאום אני התיישבתי שם.

בהמשך הוא חזר ואמר פעמים רבות שברגע שראה אותי – חשב מייד: "כמה מוזר... הרגע התיישבה לידי אשתי לעתיד." התנשקנו בחוף הים. זה קרה בצוהרי היום, השמש יקדה אבל לנו היה טוב. רק אחר כך, כעבור כמה שנים, גיליתי כמה הוא שונא את החום. ירדנו אל שוכר הגלים והתיישבנו על הסלעים החדים. ישבנו קרוב ממש זה לזה ודיברנו על כל מיני שטויות. התבוננתי בו. אגלי זיעה נצצו על מצחו ומעל שפתו העליונה. נאלצתי לכווץ את העיניים כי השמש מאחוריו הייתה חזקה ממש, ובאותו רגע הוא נראה לי כל כך יפה וכל כך קרוב, שהרשיתי לו לנשק אותי.

הוא נישק את שפתיי ברכות ובעדינות, וטעם כמעט בלתי מורגש של זיעה מלוחה הפך את הרגע הזה לעוד יותר קסום. התנשקנו על הסלעים האלה נצח שלם. הים גאה מתחת לרגלינו ומדי פעם התיז עלינו רסיסים. צחקנו והמשכנו להתנשק...

אהבתי בו הכול!

אילן היה הראשון שהזמין אותי לארוחות צוהריים וערב כמסעדות,

קטיה מלאיה

עם ובלי סיבה. תמיד חשבתי שאוכלים במסעדה רק במקרים מיוחדים, אבל עם אילן יצאנו למסעדות כל יום: מטבח כזה, מטבח אחר, כל מיני... כשרק הכרנו יכולנו לאכול ארוחת בוקר במסעדה בעיר אחת, וארוחת ערב – בעיר אחרת! התפעלתי מהספונטניות שלו, מהיכולת שלו ליהנות מהאוכל ולהוציא כסף כל כך בקלות.

נהניתי לראות כמה יפה ובטוח אילן נוהג, איך הוא מעביר הילוכים בקלות ולא פוחד להאיץ בטיילת. באופן כללי, אהבתי שהוא כל כך גברי, חזק, אמיץ. יודע לנהוג במכונית ובקטנוע וגם באופנוע ים! והוא תמיד היה אומר לי: "גבר צריך לדעת לשלוט בכל סוג של רכב." ואני הבטתי בו בהערצה: הנה הוא, הגבר שלי – הוא שולט בכול!

ביום של הנשיקה הראשונה נסענו ברכב בתוך איזו מנהרה שלא הייתי בה, לא לפני הנשיקה ולא אחריה. המנהרה הייתה חשוכה, מוזנחת, והתקרה שלה נמוכה... בחוץ עדיין היה חם, אבל בפנים הרגשנו כמו בתוך מערה מסתורית – חשוך, לח, קריר... לפתע אילן עצר את האוטו, פתחנו את חגורות הבטיחות ובלי שום הקדמות או הסברים פשוט נפלנו זה לזרועות זה. התנשקנו שם נצח שלם... ואפילו קצת יותר מנצח! זה היה מסוג הרגעים שזוכרים אחר כך כל החיים. זה היה אחד הרגעים הכי טובים ונעימים שלנו יחד.

"נראה לי שבחיים לא הייתי כל כך מאושר," הוא אמר בשקט. "לא ידעתי שאפשר לחוות כל כך הרבה רגשות בבת אחת כלפי מישהו אחר. אני לא רוצה שזה ייגמר אף פעם."

אחר כך בדרך הביתה התנשקנו בכל רמזור אדום והמכוניות שהיו מאחורינו צפרו לנו. "איזה מטומטמים!" חשבנו, וצחקנו. הרמזורים האדומים בעיר שלנו מעולם לא היו קצרים יותר.

"מה שלא יקרה בחיים שלנו, בוואי תמיד נתנשק ככה ברמזורים האדומים," הוא אמר.

"אני מסכימה!" הייתי מאושרת לגמרי באותו רגע.

HOLLYWOOD

פרק 1

אפני שאל נולדה

שמונה שנים לפני שאל נולדה – 2006

תחילה היה ריקוד. והריקוד היה אצלי. ואני הייתי הריקוד. ואחר כך היה אילן. אבל כדי לספר על אילן, אני חייבת להתחיל מהריקוד.

הריקוד חי בתוך הגוף שלי, במותניים שלי, מתחת לתלבושות שלי. התעטפתי בצעיף ונתתי למוזיקה לסחוף אותי מזרחה, פעם מתנענעת באיטיות תחת הצעיפים ופעם פותחת את זרועותי לרווחה. בכל פעם הריקוד נולד בתוכי מחדש – שונה, אחר, שלי. אלף ואחד סיפורים. בריקודים. במותניים. בצעיפים.

הייתי בת שבע-עשרה כשהחלטתי להתחיל להופיע וללמד ריקודי בטן.

עד היום אני לא יודעת מהיכן הגיעה התעוזה שלי. האמת, אני מתביישת כל-כך: אני רק בת שבע-עשרה וכבר מופיעה במועדונים, אני מרגישה נבוכה. אני מבקשת מאימא שלי לתפור לי תלבושות, אבל לא חשופות מדי. אני רוצה שהכתפיים והשריים שלי יהיו מכוסים – זה לא נהוג בריקודי בטן, אבל אחרת אני לא מרגישה בנוח. להופעות במועדונים אני מגיעה עם אימא. המועדונים חשוכים, מלאים בעשן

לרקוד מחוץ לבטן

סיגריות ובכל מיני אנשים שתויים. הקהל רוצה שואו, ואני עומדת במרכז עם הכתפיים המכוסות שלי, ורוקדת בשקט, בעדינות. אני לא בטוחה בעצמי, בתלבושת שלי, בשיר שבחרתי, בריקוד, שתעוזה ומשחק עם הקהל הם חלק ממנו. ואף-על-פי-כן, אני רוקדת.

בשעות היום אני מלמדת באולם ספורט ענק של אחד מבתי הספר בעיר – חברים של אימא שלי, מאמני כושר – מרשים לי להשתמש באולם, אפילו פעמיים בשבוע. האולם מסריח מאקונומיקה וממזרני גומי. אני מגיעה ומחזיקה טייפ שהשגתי מידיד. הדיסקים לפעמים נתקעים, עוצמת הרמקול בקושי מספיקה לחצי אולם, אבל אני לא מתייאשת. אני הולכת ללמד ריקודי בטן! שיגעון הנעורים במיטבו.

השיעור הראשון בהחלט שלי: נכנסות נשים בנות שלושים פלוס, חלקן אפילו חמישים פלוס. כל אחת הגיעה לכאן אחרי יום עבודה.

בהמשך אבין מדוע הנשים מגיעות לשיעורים שלי: כדי להתנתק מהשגרה, לצלול לתוך עולם הנשיות, שבו אפשר לעטוף את הכתפיים בצעיף הריקוד, ולצלילי המטבעות המצלצללים על המותניים – לראות ולקבל את גופיהן. הנשים מגיעות לראות את עצמן במראה, להכיר את ההשתקפות שלהן לפרטי פרטים וללמוד לאהוב את עצמן קודם כול! הן באות אליי בשביל היציבה, הידע, הניסיון, האנרגיה. מהסיבות האלה הן באות אליי!

אבל אין כאן מראות, המוזיקה שקטה מדי, האקוסטיקה גרועה, המורה רק בת שבע-עשרה. לא בדיוק קסם המזרח שהבטחתי בפליירים הפושטיים שלי, שציירת בעצמי וחילקתי בכל מקום.

"איפה המורה?" שואלות הנשים, סוקרות את האולם בעיניהן. בא לי לקרוא למישהו מבוגר שיבוא ויסתדר במקומי עם כל הדודות האלה. אני מרגישה קצת לא בנוח, אבל אז הפה שלי אומר: "אני המורה," והגוף שלי מתחיל לרקוד ולתת הוראות. הנשים רוקדות איתי. השיעור מתחיל ועובר בשלום.

התלמידות שלי נותנות לי השראה. אני כל כך פוחדת לאכזב אותן, שאני מתכוננת לכל מפגש בקפידה.

קטיה מלאיה

בחודש הראשון שלי כמורה לריקוד למדתי יותר מאשר בכל שנות האימונים שלי! כדי להלהיב את התלמידות שלי, אני כל פעם ממציאה משהו חדש – צעדים חדשים בריקוד, תלבושות לכל הקבוצה, מופע משותף, ערבי נשים.

בשנתיים שבהן לימדתי ארגנתי שני מופעים גדולים לשלושים רקדניות על במה גדולה לפי תוכנית מרתקת – גם הרקדניות וגם הקהל מאוד נהנו!

פברואר 2009. אני בת עשרים. אני עוברת עם אילן ללוס אנג'לס. זו עיר גדולה ולא מוכרת, עיר של שחקנים, רקדנים, אנשי במה – אי אפשר לירוק בלי לפגוע באיזה שחקן או רקדנית. ואני עדיין אותה ילדה בלי ביטחון עצמי. כמובן, בארץ אני מלמדת ומופיעה כבר שלוש שנים, אבל כאן אני חייבת להתחיל הכול מאפס. לבד. ובלי אימא. העיר הענקית הזאת מפחידה אותי וגורמת לי להרגיש כל כך קטנה לעומתה. אני פוחדת מכל דבר, אפילו להסתובב ברחובות לבדי. אני מתחילה לעבור על הפורומים המקומיים לריקודי בטן – מחפשת את מי שבעניין, מנסה להבין איך אפשר לעבוד בלוס אנג'לס. ממה מתחילים בכלל?

אילן עוזר לי בכול. הוא מבין שאני לא יכולה לחיות בלי לרקוד ויש סיכוי גדול שאעזוב אותו ואחזור הביתה. לכן הוא תומך בי כמה שרק אפשר: מסיע אותי לכל מקום – הרי לי אין רישיון, רושם אותי לתחרויות – הרי אני ביישנית כל כך, ומחזיק לי את היד ממש כשאני מודאגת.

הכיבוש של לוס אנג'לס התחיל מבמות פתוחות, מפסטיבלים וממסיבות נושא שכל מי שרוצה יכול להופיע בהן. אני רק הייתי נרשמת – ממלאת טופסי השתתפות, ואילן היה מסיע אותי לקצה השני של העיר ועומד בפקקים בזמן שאני חיכיתי זמן ממושך מאחורי הקלעים למופע של חמש דקות במקומות שלא תמיד היו בהם אפילו חמישה אנשים בקהל.

זה לא היה מראה מלבב במיוחד: הרקדניות, שכבר התייאשו והבינו

לרקוד מחוץ לבטן

שלא יצליחו, הופיעו בתמורה למחיאות כפיים שקטות. אפילו במה לא תמיד הייתה לנו – הרבה פעמים פשוט רקדנו בין השולחנות במסעדות ובמועדונים, על רצפה מלוכלכת ודביקה. רקדתי בשביל אנשים שמיהרו לסיים את ארוחת הערב שלהם והסיטו ממני מבט, הרי להביט ברקדנית זה כמו להבטיח לה טיפ, לכן עדיף להתרכז בצלחת. אבל אני המשכתי לרקוד כי רציתי להופיע בלוס אנג'לס – כמו גם אלפי בחורות אחרות. במועדון נרגילות אחד, שבו העשן צרב את העיניים, קיבלתי סוף סוף את הטיפ הראשון שלי – תשעה דולר בשטרות של דולר! הכסף הראשון שהרווחתי בארה"ב. יש! הרי זו כמעט עשירייה! אילן למד אז ולא הרוויח כסף. גרנו בלוס אנג'לס כבר ארבעה חודשים וזו הייתה ההכנסה המשותפת הראשונה שלנו. אבל הכי חשוב – הרווחתי את הכסף הראשון שלי באמצעות ריקוד! ממש שמחתי. יותר מזה – הייתי גאה בעצמי! עכשיו בטוח אוכל לכבוש את אמריקה ולהופיע בלוס אנג'לס! תשעה דולר...

6 ביוני 2010

איבץ לנימ אפני ללא נואב - אוס אנג'לס

אילן ואני גרים בלוס אנג'לס כבר חצי שנה. הוא לומד קולנוע ב-Los Angeles Film School, ואני לא מפספסת אף הזדמנות להצטרף לברנז'ת הרקדנים של לוס אנג'לס. גם היום אנחנו חוזרים ממסעדת Byblos בסנטה מוניקה, המארכת בכל סוף שבוע מופע ריקודי בטן. מבחינתי מסעדות כאלה הן סוג של מבצע מודיעיני, סדנת לימוד, ספרייה שאני באה אליה כדי ללמוד הכול: את הרקדנית המופיעה עצמה, את טכניקת הריקוד שלה, את אופן התקשורת שלה עם הקהל, וכמובן – מהן התלבושות הפופולריות. אני לומדת את הקהל, את ההתנהלות הכללית שלו ואת התגובות לרקדניות בטן

קטיה מלאיה

בפרט. אני מתבוננת היטב בעובדי המסעדה – מהמלצרים ועד המנהל והדי ג'יי. אני מדמיינת שאני חלק מהעולם הזה.

בדרך הביתה אילן אומר: "הגיע הזמן לחשוב על פרויקט הגמר שלי – תאריך ההגשה בדצמבר."
"אבל עכשיו יוני." אני עונה.

"ככה זה עובד בקולנוע," אילן מחייך בתגובה. "מתחילים לעבוד על הסרט מבעוד מועד. אני רוצה שזאת תהיה יצירה ייחודית שתעזור לי לפתוח דלתות בתעשייה הזאת. שתהיה כרטיס הביקור שלי!"
"מה יהיה נושא הסרט שלך?" אני שואלת.

"אני עוד לא ממש בטוח, אבל הייתי רוצה לצלם משהו בנושא הסכסוך הישראלי-ערבי."

אני מייד נדלקת על הרעיון. נושא הסכסוך רלוונטי לכל הישראלים, בעיקר לאלה הצעירים, התמימים, שרוצים לשנות את העולם – גם אני: הרי מגיל חמש-עשרה ייצגתי את הנוער הישראלי בבוסטון (ארצות הברית) וברוסט (גרמניה), ואפילו הייתה תקופה שרציתי לעסוק בפוליטיקה ולהיות שגרירת ישראל... אבל הריקוד ניצח!

התחלנו לכתוב תסריט: המצאנו דמויות מורכבות, עיצבנו קו עלילה מסובך. אני כתבתי את כל הדיאלוגים ואפילו צחקתי שבקרוב ה-FBI ידפקו לנו בדלת כי כל כך הרבה חיפושנים בגוגל בנושאים כמו "ג'יהאד", "מחבל" ו"סכסוך" עלולים להלחיץ את "האח הגדול".

אחרי שסיימנו את התסריט, התחלנו לחפש ביחד מימון לסרט: ימים שלמים שנינו התדפקנו על דלתות של אולפנים ושל משרדי מפיקים, יחד ערכנו אודישנים לשחקנים, חצינו את לוס אנג'לס לאורכה ולרוחבה בחיפושים אחר אתרי צילום מתאימים, יחד עשינו חזרות ואישרנו את כל הפרויקט.

התסריט שלנו טוב כל כך שחברת Fujifilm מסכימה לעזור לנו – לתרום לנו סרט צילום. שימוש בסרט צילום אמיתי היה הרעיון של

לרקוד מחוץ לבטן

אילן: הוא לא רוצה לצלם במצלמה דיגיטלית, אפילו שסרט 36 מ"מ זה עסק הרבה יותר יקר.

כמעט ואין לנו כסף לפרויקט, לכן אנחנו חוסכים בכול ועושים כל מה שרק אפשר בכוחות עצמנו. הריקודים שלי מאבדים מחשיבותם, אני צוללת כולי לתוך הסרט. הסרט שלנו!

במהלך ימי הצילום, ארבעה במספר, אנחנו עובדים ששעשרה שעות ביממה. אני ממלאת כמה תפקידים באותו זמן.

"אליס, מנהל ההפקה שלי נטש אותי, פשוט עזב באמצע! את חייבת דחוף למצוא לנו מפת שולחן לפריים הבא." אילן נלחץ.

וכמו קוסמת, אני מוצאת מפה.

"אליס, אני צריך שלשחקנים תהיה זיעה על המצח! איך עושים את זה לעזאזל?!"

לי יש פתרון: "בוא נתז עליהם שמן תינוקות!"

אגב, הרעיון של שמן התינוקות לא היה כל כך מוצלח: השמן נכנס לשחקנים בעיניים והיינו צריכים בהרבה זמן כדי להחזיר אותם לתפקוד מלא.

צילום סרט הוא עבודה קשה אך מרתקת. זה קסם אמיתי: מתוך כלום (הרעיון פקד אותנו כשנסענו בשדרות של סנטה מוניקה) נולד הסיפור של הדמויות – בהתחלה על נייר, אחר כך על מסכים, ופתאום יש לנו סרט קצר! סרט אמיתי! סרט שאני חלק בלתי נפרד ממנו – אני יצרתי אותו! אני יצרתי משהו! עכשיו כולם יראו את הסרט הזה!

5 באוקטובר 2011

אליס שנין אפני לא נולדה

הנה הגיע היום הזה שבו הקהל יראה את הסרט שלנו לראשונה – הקרנת בכורה! וזה לא סתם קהל: התחלנו לשלוח את הפרויקט שלנו לפסטיבלים שונים לקולנוע ואחד-עשר (!) פסטיבלים ברחבי העולם

קטיה מלאיה

(גם באוסטרליה) הסכימו להקרין את הסרט שלנו. כל מכתב כזה מוועדת הקבלה שימח אותנו יותר מקודמו.

עכשיו אילן ואני בארץ. הסרט שלנו יוקרן בפסטיבל קולנוע בעיר שלנו. מרגש כל כך!

לפני כמה ימים אילן התראיין בשני ערוצי טלוויזיה מרכזיים. ברור שרצייתי להיות לצידו בזמן הריאיון, אבל זאת העבודה שלו... ומה זה משנה באמת מי מתראיין לטלוויזיה. מה שחשוב זה שהסרט שלנו מקבל תשומת לב!

והנה אנחנו עומדים בכניסה לאולם הקולנוע ליד הכרזה הצבעונית הענקית. אני לובשת שמלה קצת מעל הברך וחצאית טול מתחת, כמו טוטו. השמלה לבנה ועליה נקודות שחורות, בסגנון פיין-אפ – מצאתי אותה במכירת חיסול בלוס אנג'לס והתאהבתי בה ממבט ראשון.

השיער שלי פזור, עשיתי פן בעצמי בבוקר. חם בחוץ, שיער אסוף היה יותר הגיוני אבל היופי דורש הקרבה (או זיעה?). אני עונדת עגילי זהב בצורת ספירלה משובצים אבנים קטנות, אלגנטיים מדי ליום-יום אבל מתאימים בול לאירוע של היום!

אילן היום חתיך מאין כמותו. הלב שלי מחסיר פעימה כשאני מסתכלת עליו: כל כך אלגנטי, זוהר, אפילו קצת קשה להשגה. בדרך כלל הוא לובש מכנסיים קצרים וחולצות טריקו, והיום – חולצה לבנה מכופתרת. ולא סתם חולצה, יש עליה חפתים!

ביום ההולדת הקודם של אילן מצאתי ב־EBay את החפתים האלה, בצורת מצלמות קולנוע, וינטג'. אילן אהב את מתנה אבל לא הייתה לו סיבה לענווד אותם עד עכשיו. והנה הגיע הרגע – המצלמות נראות נהדר על השרוולים הלבנים!

קצת הרסתי את הלק כשסגרתי לו את החפתים הארוכים האלה – מאיפה הייתי אמורה לדעת איך עושים את זה?! אבל ההקרבה שלי לא הייתה לשווא – האביזר הקטן הזה כאילו סימל את ההשתייכות שלנו לעולם הקולנוע.

לפני שנתיים עזבנו את ישראל לטובת עיר המלאכים לחופי

לרקוד מחוץ לבטן

האוקיינוס השקט, בלי להכיר שם אף אחד ושום דבר. היום אנחנו עומדים ליד הכרזה של הסרט שלנו, שצילמנו בהוליווד ממש, על סרט צילום 36 מ"מ, והסרט מוקרן בפסטיבלים רבים בארצות שונות! אילן מחייך ונראה לי כל כך קרוב ברגע הזה על אף היופי המרוחק שלו. אני ממש מעריצה אותו. ואותנו!

אנחנו ממש התגלמות החלום האמריקאי בקטנה – הזוג ההוליוודי. חברים ובני משפחה מצלמים אותנו, אבל אנחנו מרגישים כאילו אנחנו כוכבים אמיתיים המוקפים בפפראצי.

זהו הפסטיבל הראשון שבו אנחנו מציגים את הסרט שלנו. נמצאים איתנו הרבה בני משפחה. כולם מברכים אותנו. כלומר, מברכים בעיקר את אילן, ואני בעיקר סתם עומדת לידו... מדי פעם בא לי לצעוק להם בקולי קולות: "היי, זה גם הסרט שלי! קראתם את הקרדיטים?!"

אבל אני ממש לא רוצה להרוס לאילן את הרגע המיוחד שלו. בכל זאת, קולנוע זה לא העיסוק המרכזי שלי, אני יותר בקטע של ריקוד. ואני כאן לפרגן לאהוב ליבי, לא כדי לקבל מחמאות. אנחנו נכנסים לאולם – הקהל מורכב בעיקר מהחברים שלנו וממשפחותיהם, אבל יש גם אנשים שבאו במיוחד לראות את הסרט שלנו.

מזל שהסרט אורך רק אחת-עשרה דקות כי זה נורא ממש – הישיבה בחצאית הטול הקשיחה. גם רוכסן הצד של השמלה חודר אל בשרי ומכאיב לי בבית השחי – לא סגרתי אותו טוב היום בבוקר. נעלי הֶלְכָה הפתוחות קצת לוחצות. לפחות עכשיו אני יכולה להוריד אותן בלי ששימו לב, כדי שכפות הרגליים שלי ינוחו בחשכת האולם. אני צופה בסרט שלנו על המסך הענק ומרגישה גאוה עצומה. הנה הדיאלוג שאני כתבתי, הרעיון שלי להציג את הדמות דווקא ככה, הזיעה שלי על פני השחקנים! אותה הזיעה האומללה, תרתי משמע. הסרט נמשך אחת-עשרה דקות. רק אחת-עשרה. אבל כמה זמן וכוח השקענו בדקות האלה!

קטיה מלאיה

קרדיטים.

האור נדלק, אנחנו שומעים מחיאות כפיים. האנשים מוחאים כפיים בעמידה, מחייכים.

המנחה עולה על הבמה ומזמין את אילן להצטרף. כפות הידיים שלי מזיעות מרוב התרגשות, אני כל הזמן מנגבת אותן על ברכיי החשופות. כמה שהוא יפה, אילן שלי! אני מסובבת את הראש ורואה את אביו, שעוד שנייה פורץ בבכי מרוב גאווה. אני רואה את אימא שלי. כל המבטים מרותקים לאילן כשהוא קם ממקומו ומתקדם לכיוון הבמה. אילן עולה ומתחיל לספר על הסרט שלנו. אני יושבת ומתאמצת ממש לשמור על גב זקוף, להישאר רגועה, מחליקה את קפלי השמלה, מסדרת את הכתפיות, מלקקת את השיניים, שלא יהיה עליהן אודם חס ושלום: הרי תכף יקראו גם לי. אני מחכה שאילן יתחיל לדבר עליי. הוא מספר סיפורים מצחיקים מהצילומים, הקהל מגיב בחיוכים. אני מחכה.

אפשר לחתוך את המתח בסכין. אני חושבת מה לומר, מתאמנת על זה בראש כדי שלא אשכח שום דבר.

מתחיל סבב התודות.

"אני רוצה להודות לאבי, " אילן אומר.

אני מנערת את השמלה בקוצר רוח, מיישרת את הכתפיים עוד יותר. טיפת זיעה זולגת בין השכמות שלי, לאט מאוד.

"בזכות אבא שלי הצלחנו לצלם את הסרט הזה!" הוא מתלהב מהבמה. "אם לא אתה, אבא, שום דבר מזה לא היה קורה. תודה לך!" אילן עושה פאזזה דרמטית. הקהל מוחא כפיים. "ותודה לכולכם," הוא פונה אליהם, "שבאתם לפרגן לי היום!"

שוב מחיאות כפיים. הצופים קמים והולכים אל הבמה לברך את אילן.

מה, זה הכול? איך זה יכול להיות? כן, הוא לא אומר מילה נוספת. אילן לוחץ ידיים עם כל המברכים, יש אפילו כאלה שהוא מחבק אותם וטופח להם על השכם. זה נגמר? אין מצב. מה איתי?

לרקוד מחוץ לבטן

אני יושבת דבוקה לכיסא שלי. הגב עדיין זקוף. לא מצליחה להרפות את הכתפיים. מרגישה כאילו נתקע לי גוש בגרון. תחושת חוסר צדק מציפה אותי.

זה לא הוגן!!!

בא לי לצרוח אבל אני שותקת ולא מצליחה לזוז. בא לי לבכות מעלבון. אני נתקלת במבט מאוכזב של אימא שלי – היא הרי יודעת כמה ימים וכוחות נתתי לפרויקט הזה. הרי גם היא ציפתה לראות אותי על הבמה. כדי שלא להעציב אותה עוד יותר אני משתדלת בכל כוחותיי להסתיר את האכזבה שלי ומצליחה להוציא מעצמי חיוך.

"מגניב, נכון, אימא?" אני שואלת. "מחכה לאילן עתיד מזהיר! כשהוא יקבל אוסקר, בטוח אעמוד לצידו!"

6 ביוני 2009

חנה שנין אסני לא נולדה

קליפורניה. פסטיבל ריקודי בטן בלונג-ביץ'. מאות רקדניות יחד – באולם אירועים בן שלוש קומות. סדנאות מהבוקר עד הערב, שלוש במות פתוחות, יריד תלבושות ריקוד ואביזרים. דוכנים של קעקועי חינה, של פתיחה בקלפים, הנצנצים שהרקדניות מורחות על כל הגוף מרחפים באוויר. מוזיקה מזרחית בוקעת מכל כיוון – לא רק מתוך רמקולים, יש כאן גם מוזיקה חיה. התופים הקצביים נשמעים ללא הרף. גם מי שלא יודע לרקוד לא יכול להתאפק.

אני רוקדת בתוך אוהל על רקע מוזיקה חיה. זה מה שאני יודעת לעשות הכי טוב – אני אוהבת לאלתר לצלילי תופים, זה בא לי יותר בקלות מאשר המצאת כוריאוגרפיה למוזיקה בדיסקים. אני רוקדת הרבה זמן, דקה אחר דקה, כמעט שוקעת בטראנס וכבר לא רואה שום דבר סביבי. באותו רגע אכפת לי אך ורק מהגוף שלי. הקרקע

לרקוד מחוץ לבטן

כאן מנחים שיעורים ברמה גבוהה, ורקדנים ולהקות שיכולים להרשות לעצמם לשלם דמי שכירות גבוהים עורכים כאן חזרות. כל הבניין ספוג בריחות של זיעה ושל עבודה קשה. מכל סטודיו בוקעת מוזיקה – עמומה, כאילו דרך כרית. כוריאוגרפים מסמנים קצב. אנשים יפים במסדרונות – חטובים, שזופים, שיער אסוף, בגדים רחבים. הכול נראה כמו קטע מתוך סרט הוליוודי. אני לא מרגישה שייכת בכלל. לינדה יוצאת לקראתנו, קורנת בחיוך הצחור שלה.

”היי! איזה כיף שבאתם! בואי, אכיר לך את הבנות!” היא פונה אליי ופותחת את הדלת.

נמצאות שם שתיים-עשרה רקדניות. הן מאוד מגובשות ורגילות לרקוד יחד. הן רוקדות בנעלי עקב, ריקוד כמו ציור מחודד למשעי, שהדיוק וחוסר הנשמה שלו מפחידים אותי. זה בכלל לא דומה לריקודים שלי באוהל ברגליים יחפות ותוף מנגן ברקע. לינדה עוצרת את המוזיקה ופונה אליהן בקול רם: ”היי, שימו לב אליי! זאת אליס, ולהבדיל מכן היא יודעת לרקוד ומבינה מה זה ריקוד אמיתי!”

רציתי שהאדמה תפער את פיה ותבלע אותי. למה היא אמרה את זה? למה היא מייד הציבה את החומה הזאת ביני לבין כל הרקדניות האלה? (בהמשך למדתי שלינדה תמיד עושה את זה לכל הרקדניות החדשות. זו הייתה הדרך שלה לחצוץ מייד בין החדשה לשאר הלהקה, לא לאפשר לה להתמזג).

”תרקדי לנו? איזו מוזיקה לשים לך?” שואלת אחת הרקדניות בשלווה.

”מה שבא לך,” אני עונה בהססנות, משתדלת בכל הכוח לשדר שלא אגרום שום בעיות, אבל זה נשמע כאילו אני משוויצה שאני יודעת לרקוד הכול.

הרקדנית הרימה גבה בהפתעה כי האחרות בדרך כלל באות לכיתה עם ריקוד מוכן, ואני החלטתי לאלתר, אבל היא משמיעה מנגינה מוכרת ופופולרית.

קטיה מלאיה

רקדתי. ובזמן שרקדתי – דאגתי, עקבתי אחרי התגובות שלהן וחיפשתי נואשות במבטים שלהן, בהבעות הפנים שלהן סימנים שאני מוצאת חן בעיניהן. למזלי, הבנות היו נחמדות ועוד בזמן הריקוד התחילו לחייך ולמחוא כפיים. נשמתי לרווחה.

”שנצא לדבר?” לינדה הציעה כשסיימתי.

יצאנו למסדרון. לינדה התחילה לספר שהלהקה שלה הכי טובה בלוס אנג'לס (אז עוד לא ידעתי שכולם בלוס אנג'לס אומרים את זה על הלהקות שלהם), שהן מופיעות כל יום, אפילו בימי חול, ושכסופי שבוע יש להן חמש-שבע הופעות ללילה. היא ציינה מייד שהיא לא משלמת הרבה והוסיפה שהיא זקוקה לרקדניות יפות וחזקות שיש להן רכב צמוד.

”אין לי רישיון.” אמרתי בעצב.

”לי יש, אני אסיע אותה.” אילן אמר לפתע. כל הזמן הזה הוא חיכה ליד דלת הסטודיו.

לינדה ואני הבטנו בו בהפתעה.

”תצטרך להסיע אותה הרבה. אתה בטוח?” לינדה התעקשה.

”כן, בטח!” אילן ענה.

הבטתי באילן. הנכונות שלו להסיע אותי לכל מקום למען ההצלחה שלי נגעה לליבי והתחלתי לאהוב אותו טיפה יותר.

כך הפכתי לרקדנית בלהקה של לינדה. כבר בחזרה שלאחר מכן התחלתי ללמוד בשקדנות את ריקודי הלהקה. בחזרה הזאת נאלצתי מייד ללמוד שלושה ריקודים חדשים! ובסך הכול למדתי כעשרים וחמישה ריקודים ומופעים במהלך השנה שבה עבדתי אצלה.

אני רוצה לציין שאף אחד לא משלם לרקדנים עבור חזרות, ולנו היו חזרות פעמיים בשבוע, כל חזרה ארכה שלוש שעות. גם על ההופעות עצמן לינדה באמת שילמה מעט, גרושים ממש! בערך חמישית ממה שהרווחתי אחרי זה כשרקדתי סולו. זה לא היה משתלם: כל הכסף הלך על הדלק וזה גבה המון זמן וכוח.

אבל אנטואנטה מאושרת וגאה בעצמה: היא עובדת, היא רוקדת.

פרק 2

חברים נ' מלפניהם

5 ביולי 2009

חמל שנים לפני לא נולדו

מצאתי חברה בלהקה, אליזבת. היא איטלקייה עם דרכון אירופאי ודרכון קנדי. ליז מבוגרת ממני בשנתיים ואנחנו דומות מאוד. אנשים אפילו שואלים כל הזמן אם אנחנו אחיות.

מציאת חברים בלוס אנג'לס – זו משימה לא פשוטה. כולם עסוקים כל הזמן, תמיד ממהרים (לרוב לחזרות או לאודישנים) ומתעסקים אך ורק בעצמם ובאומנות שלהם.

התברר שאליזבת גרה חמש דקות מהבית שלנו – לא משהו שקורה בדרך כלל בלוס אנג'לס. בלוס אנג'לס אנחנו מתניידים רק ברכב. אין לנו חברים שגרים במרחק הליכה.

הידידות שלנו התחילה כך: יום אחד ליז פשוט התקשרה אליי ושאלה: "תגידי, נהוג שם אצלכם בישראל לשתות תה עם מתוקים?"

"נראה לי שהמנהג הזה אצלי בדם!" התלהבתי.

"אז תבואי אליי! יש לי שוקולד. נדבר."

מייד נבהלתי ואמרתי: "לא, אני לא יכולה. איך אלך לבקר מישהו

קטיה מלאיה

בלוס אנג'לס לבדי? אצטרך ללכת ברחובות לבד ואז לשבת ולדבר עם אדם זר in English!"

לא ולא! אני מעדיפה לשבת לבד בבית.

"Oh, come on, Alice", אמרה אליזבת במהירות בתגובה לתירוץ

שלי. "אני יוצאת לפגוש אותך. איפה ניפגש?"

הרגשתי נבוכה ולא ידעתי מה לומר. זו הייתה הפעם הראשונה שמזמינים אותי לבקר בבית של מישהו במקום החדש! חייבים ללכת, ולו רק מתוך נימוס וכבוד.

"שתינו גרות ליד שדרת הכוכבים של הוליווד! בואי נבחר כוכב?"

הצעתי.

"מצוין! אני חושבת שהכוכב של הודיני נמצא בדיוק באמצע

בין הבית שלי לבית שלך. ניפגש ליד הודיני?" אליזבת זרקה בנושלנטיות.

"אז ליד הודיני! אבל מי זה הודיני?" שאלתי בתמימות.

"אספר לך כשניפגש!" אליזבת הבטיחה.

הפכנו לחברות והתחלנו לבלות הרבה יחד.

אליזבת חיה עם החבר האיראני שלה, נאויד. גם לה לא היה רישיון נהיגה, לכן נאויד הסיע אותה כמו שאילן הסיע אותי. ועכשיו פעם אילן הסיע את שתינו לחזרות, ופעם נאויד.

רוב הפעמים היה זה דווקא נאויד שהסיע אותנו. חלק מהמועדונים שבהם הופענו היו רחוקים מאוד מהוליווד – חמישים קילומטרים בכיוון אחד! אם היו פקקים, לפעמים היינו צריכים שעתיים כדי להגיע! ואפילו שאילן הבטיח להסיע אותי תמיד, עם הזמן הוא התעייף ושנא לנסוע כל כך רחוק. בפעמים הבודדות שיצא לו להסיע אותנו, הוא עשה את זה בחוסר רצון כזה שנראה בפניו כל-כך מובהק, שאליזבת התעקשה שרק נאויד שלה יסיע אותנו.

9 בספטמבר 2009

חמל שנים לפני לא נולדו

אבא של אילן בא לבקר אותנו (ההורים של אילן גרושים). אני פשוט קוראת לו איגור. אנחנו ביחסים ממש טובים, התקשורת איתו קלילה על אף פער הגילים. רבים מהחברים שלי מופתעים: איך את יכולה להתיידר ככה עם אבא של החבר שלך? לא יודעת. היחס שלו כלפיי מאוד חם, כאילו הוא קצת משמש לי תחליף לאבא שלי.

אני שמחה כשאיגור מגיע אלינו. כל ערב אנחנו יושבים לשתות תה, הוא מוציא את הסיגריות הדקות שלו, מעשן אחת אחרי השנייה, נושף סילוני עשן עדינים. ומתחילים הסיפורים.

לצידם של איגור ושל אילן אני מרגישה בטוחה לגמרי, חסרת דאגות אפילו. אני יודעת שהם ידאגו לכל – אילן תמיד דואג לי, ואיפה שאילן לא מסתדר, איגור יהפוך עולמות בשבילנו – הוא מאוד אוהב את הבן שלו ויעשה בשבילו הכול. ברור לי שאני זוכה בחיבתו של איגור רק משום שאילן בחר בי, אבל אני לא נפגעת מזה. חסרות לי אהבה ואכפתיות של אב, לכן אני מקבלת את אהבתו בשמחה.

איגור מרבה לספר על ילדותו של אילן, ומכל סיפור כזה נהיה ברור שמתוך חמישה אחים ואחיות אילן הוא האהוב על אבא. הילדים של איגור הם מנשים שונות. בין הגדול לקטן יש הפרש של כמעט שלושים שנה. כעת איגור בשנות החמישים לחייו, ולאחרונה נולד לו עוד ילד.

יש לו סיפור על כל אחד מהנישואים שלו, יש בזה אפילו מידה מסוימת של שחצנות. האמת, גישה כזאת למוסד המשפחה גורמת לי קצת אי נוחות, אבל אבא של אילן מדבר על הכול בחינניות כזאת, שאין ברירה אלא ליפול בקסמו ולהתעלם מהצד המוסרי של הסיפורים שלו.

הכי הרבה הוא נוהג לספר על הנישואים הלפני אחרונים שלו, לאימא של אילן, לָרָה. איגור היה בן עשרים וחמש כשהם הכירו, נשוי

קטיה מלאיה

בשנית ואב לשניים: בן מהנישואים הראשונים ובת – מהשניים. הוא היה, כאמור, נשוי כשפגש את לָרָה, אבל האהבה כלפיה הייתה כל כך חזקה ובווערת שאיגור עזב את אשתו השנייה בלי לחשוב פעמיים. בכל פעם שאני שומעת את הסיפור הזה נדמה לי שאבא של אילן עדיין אוהב את לָרָה. יותר מחמש שנים חלפו מאז שהתגרשו, ואני לא מצליחה לחשוב על פעם אחת שבה איגור לא דיבר עליה. אפילו כשרק שנינו משוחחים, בלי אילן, מטיילים בעיר או הולכים לאכול פיצה בזמן שאילן לומד, איגור תמיד, אבל תמיד מזכיר את לָרָה בשיחה. זה הנושא הכאוב שלו. והרי יש לו אישה חדשה, ילד קטן... אילן מגיב לסיפורים האלה בצורות שונות: פעם צוחק, פעם אומר לאבא שלו לא להמציא את מה שלא היה ולא נברא, ומדי פעם הוא מכריז בפתיחות: "אבא, אבל בוא נגיד שגם אתה לא טלית שכולה תכלת."

נראה שאילן לא בצד מסוים בגירושים – הוא כועס על שני ההורים שלו במידה שווה. אבל על אימא – קצת יותר. הוא כמעט ולא מודה בזה בפני אבא וגם לא מגונן על אימא שלו יותר מדי.

בערבים, כשאנחנו הולכים לישון, אילן מחבק אותי חזק ואומר: "אני לא רוצה להיות כמו אבא שלי."
"למה אתה מתכוון?" אני שואלת.

"כל כך הרבה נשים, ילדים מנישואים שונים," אילן מסביר. "אני רוצה להיות איתך תמיד ושיהיו לנו שישה ילדים!" הוא מוסיף.
"שישה?! אני מתפלאת."

"כן, שישה! בואי נעשה כזה דבר – על כל מיליון דולר שאני מרוויח את תלדי לי ילד!" הוא מציע.
אני צוחקת באושר ואנחנו נרדמים.

אנחנו מבלים עם איגור כמה ימים. אני מספרת לו על הריקודים שלי. כמובן, איגור יותר אוהב לדבר מלהקשיב, אבל אני סולחת לו על זה. הסיפורים שלו באמת הרבה יותר מרתקים משלי. אני חושבת שהוא אוהב במיוחד לספר אותם לי, כי אני קהל שבוי כזה.

לרקוד מחוץ לבטן

עכשיו אני רוצה שאיגור יבוא לראות אותי רוקדת. אני מזמינה אותנו ואת אילן להופעה שלי עם הלהקה. בשלושת החודשים שאני רוקדת עם הלהקה הביטחון העצמי שלי עלה, ונדמה לי שאפילו כישורי הריקוד שלי השתפרו. אני אוהבת את הנוכחות שיש לי על הבמה – הכתפיים שלי ישרות יותר עכשיו, החיוך טבעי יותר, אני יודעת מה אני עושה ולמה, והביטחון שלי מקרין החוצה.

אבא של אילן הביא לי מישראל תלבושת חדשה להופעות. האימא המדהימה שלי תפרה לי אותה: חצאית "שמש" תפוחה ומחוך בצבע ירוק אזמרגד מקושט בקריסטלים נוצצים. התלבושת נראית מדהים על עורי השזוף. אני כבר לא יכולה לחכות שיראו אותי על הבמה בתלבושת הזאת.

במסעדה הזאת אנחנו מופיעות באופן קבוע: בסך הכול יוצא לנו להופיע שש פעמים בשבוע, ובסופי שבוע – פעמיים באותו ערב. ארבע רקדניות נדחסות לחדר הלבשה קטנטן, שבו גם מאוחסנות התלבושות שלנו. נוסף לזה אנחנו מביאות לשם בכל פעם את מזוודות הטרולי שלנו. כשאני באה להופעה, לבושה למשעי וגוררת אחריי את המזוודה שלי, איש לא אמור לנחש שאני כאן על תקן "סוס עבודה". אני צועדת לי על עקבים באיפור ערב וכולם חושבים שאני דיילת אוויר. כנראה.

מה אפשר למצוא במזוודה של רקדנית? תמיד־תמיד יהיו שם בקבוק מים גדול, מגבת, סיכות, ספריי לשיער, מסרק, תיק איפור, נצנצים שאנחנו מפזרות על כל הגוף לפני העלייה לבמה, נעלי ריקוד, תלבושת לריקוד סולו (נוסף לתלבושות הכלליות, המאוחסנות בחדר ההלבשה), ערכת עזרה ראשונה שיש בה קרח ופלסטר למקרה של פציעה, ערכת תפירה למקרה שהתלבושת תזדקק פתאום לתיקון דחוף, דיסקים של מוזיקה – כי את אף פעם לא יודעת מה יהיה עם הטייפ.

קטיה מלאיה

מהסיבות האלה החדרון צפוף כל-כך, שאין אפשרות שכל ארבע הבחורות ירימו ידיים באותו זמן – כי אז לפחות אחת מהן תחטוף מכה.

משך ההופעה – בין עשרים וחמש לשלושים דקות, ויש לנו בין שלושים שניות לשתי דקות להחליף בגדים בין הריקודים. עניין של מזל. במהלך הופעה אחת אנחנו מחליפות ארבע-חמש תלבושות. בבלגן ובכיף, ההופעה עוברת ביעף. הקהל אוהב אותנו, מוחא כפיים, רוקד איתנו. זו מסעדה משפחתית, יש כאן מבוגרים וגם ילדים, כולם יחד. וגם האוכל טעים כל כך! דווקא לפה אני רוצה להזמין את אילן ואת אבא שלו לראות אותי רוקדת!

והנה היום הזה הגיע! אני מתכוננת למופע הכל כך חשוב בשבילי בקפידה ממש, הרי זו הפעם הראשונה שאילן ואיגור יראו אותי עם הלהקה. במשך היום הם מסתובבים ואני מתאמנת ומתכוננת נפשית. אילן חוזר הביתה במצב רוח רע.

"מה ריססת פה?" הוא מעקם פרצוף. "גם ככה יש לי אלרגיה!"
"שום דבר מיוחד או חדש", אני ממהרת להצטדק. "אולי ספריי לשיער? סליחה. ריססתי ליד המראה באמבטיה וכבר עבר הרבה זמן,

לרקוד מחוץ לבטן

לא חשבתי שזה יפריע לך. "אני מנסה להרגיע אותו כדי שלא לעורר מריבה לפני הנסיעה.

"הכול מפריע לי!" אילן לא נרגע. "וגם הנצנצים האלה שמפוזרים בכל הבית, גם הם מפריעים לי." הוא כבר לא יכול לעצור. "והופעות בקצה השני של העיר בשעת שיא מפריעות לי גם, "אילן לוחץ.

"אבל הבטחת לי, "אני מנסה להתווכח בהססנות, ופוחדת שהוא יחליט לא לנסוע לשום מקום ואליזבת ואני ניתקע בלי טרמפ. ואז איך נגיע להופעה?

למה בכל פעם שמצפה לי ערב מיוחד, שבו אני חייבת להיראות פצצה ולהיות במצב רוח טוב, אילן תמיד מצליח לריב איתי? לא זכור לי אפילו מקרה אחד שבו הוא השקיע מאמץ מינימלי כדי לתמוך בי או לפחות כדי שלא להרוס.

אילן התיישב במושב הנהג, אבא שלו היה לידו, אני ואליזבת התמקמנו מאחור. ניסיתי בשארית כוחותיי לחייך ולהיות נחמדה, ליצור אווירה נעימה לפני ההופעה שלי. אבל כל הדרך למסעדה אילן רטן בלי הפסקה: פעם עיצבנו אותו הפקקים ופעם החום, ואז הוא בכלל התחיל להתלונן על השכר הזעום שלי, שבשבילו הוא חייב להיגרר עכשיו לקצה העולם. די ברור שאחרי הנאום הזה איש מהיושבים במכונית כבר לא רצה לנסוע לשום מקום. אפילו איגור, שדי התלהב מלכתחילה, החל לפקפק ביעילות של כל המבצע הזה. אני כבר נשרפתי מבושה במושב האחורי, הרגשתי שאני אשמה בכל המצב הזה וייחלתי שהערב הזה יסתיים כבר.

נוסף לכול, כמעט ולא נותרו במסעדה שולחנות פנויים. המקום היה פופולרי, ובדרך כלל היה צורך להזמין שולחן מראש. ואף-על-פי-כן, הושיבו את האורחים שלי במקום טוב. לפי הכללים, הם היו חייבים להזמין משהו מהתפריט.

"לא בא לי להזמין כלום, אני לא רעב, "אילן התעקש.

לא הבנתי מה קרה, הרי אילן מת על מסעדות! הוא מזמין אוכל

קטיה מלאיה

תמיד ובכל מקום, בשביל החוויה, בשביל הכיף. ודווקא כאן הוא
פתאום לא רוצה כלום?

"יקר וחסר הגיון," הוא הסביר וכבר כמעט היה מוכן לעזוב. ואני
רציתי לבכות.

"בבקשה תישאר, בבקשה!" התחננתי. "אני אשלם על הארוחה
שלכם. בבקשה, תזמין משהו."
הם נשארו.

הלכתי לחדר ההלבשה, כולי רמוסה ומושפלת. זו הייתה הפעם
הראשונה שאילן הביא אותי להופעה ולא נשאר לשבת באוטו – זו
הייתה ההזדמנות שלו לראות אותי מופיעה. הרי כל כך רציתי שהוא
יראה אותי רוקדת, עובדת עם הלהקה! זו הייתה הפעם הראשונה שהוא
פגש את הבנות מהקבוצה שלנו, ורציתי שהוא יהיה נחמד ומקסים כמו
שהוא יודע להיות.

הדלת שנפתחה לרווחה קטעה את המחשבות שלי – אילן התפרץ
לחדר ההלבשה שלנו בלי בושה.

"עוד הרבה זמן?" הוא שאל ממש בגסות.

"אמרתי לך הרי, עשרים וחמש דקות אחרי שמגיעים למסעדה.
זאת אומרת," הבטתי בשעון, "נתחיל עוד חמש דקות בערך."
"תזדרזו כבר," הוא פלט, כאילו רק אני קבעתי במסעדה הענקית
הזאת מתי נתחיל את ההופעה.

הרגשתי רע מאוד, כבר לא התחשק לי להופיע בכלל. הרי חיכיתי
לערב הזה כל כך! אבל עכשיו רציתי רק דבר אחד – שהאדמה תבלע
אותי מרוב בושה.

אליזבת לא התאפקה ואמרה באנגלית מול כולם: "אליס, מה זה
הגבר הזה שלך? הוא מכבד אותך בכלל? הוא התנהג נורא כל הדרך,
ועכשיו מחלק כאן פקודות... הוא פשוט משפיל אותך!"

הייתי כל כך מופתעת, שלא ידעתי איך להגיב ורק מלמלתי שזה
רק נראה לה, בגלל "הבדלי תרבות".

הופעתי כרגיל בערב הזה. לא כמו שאני יודעת או אוהבת או כמו

לרקוד מחוץ לבטן

שהייתי רוצה. מבחינה טכנית, עשיתי עבודה טובה על הבמה, אבל העיניים שלי חיפשו את אילן כל הזמן. הוא מאשר? אני מוצאת חן בעיניו?

"אליס, איזה יופי!" איגור פרגן. "אהבתי את המוזיקה, את המסעדה, את ההופעה שלך – הכול! ממש התלהבתי!"
"ומה איתך?" שאלתי את אילן בהיסוס.

"לא יודע, אני התרגלתי לדימוי אחר שלך. פעם היית רוקדת אחרת. עכשיו כשאת עובדת בלהקה את רוקדת שונה." אילן מלמל ללא הבעה.

"יותר טוב או יותר גרוע?" לא ויתרתי.

"לא יודע, פשוט שונה. אני אהבתי איך שהיית קודם."
ואני... הסתגרתי בתוכי ושתקתי כל הדרך. חשבתי – מה עבר לי בראש? בשביל מה גררתי אותם לקצה השני של העיר? זה לא שאני באמת כזאת רקדנית טובה.

7 באוקטובר 2009

חמל שנים לפני לא נואפפ

מצאתי חברות בלהקה. עכשיו יש לי חברים בלוס אנג'לס, שמזמינים אותי למסיבות ושולחים לי הודעות. אנחנו עובדות ומתרגלות המון, אבל אני נהנית – אני עושה את מה שאני אוהבת. ואפילו שאין לי בינתיים יותר מדי הכנסות, זה לא משנה עכשיו. אני תלויה באילן, אבל בכל זאת התחלתי להביא משכורת הביתה ואני גאה בעצמי. כמובן, לינדה היא אדם מאוד לא פשוט: לעיתים קרובות היא במצב רוח רע ומעירה הערות מגוחכות, שלחלקן אין שום קשר לריקוד. למשל, היא יכולה להגיד שלאחת מאיתנו יש בהונות מכוערות או עיניים צרות מדי, שאנחנו גמדות או להפך, גבוהות מדי. שכולנו חייבות לעשות הגדלת חזה או לרדת במשקל. ואף פעם אין לדעת מה

קטיה מלאיה

עוד היא תגיד ואיך תתנהג. אני רק מתחילה לנכור בתוך עצמי, לחפש הוכחות למילותיה או דרכים להשתפר – והיא כבר מוצאת פגם חדש ומשפילה אותנו שוב.

לא קורה שהיא משבחת אותנו על הופעה מוצלחת. אם ההופעה הייתה מעולה היא פשוט שותקת כמו דג, אבל אם חס וחלילה עשינו אפילו טעות קטנה, היא מרעיפה עלינו מבול של הערות גועליות. בסוף השבוע ההוא נחלתי הצלחה מסחררת באחד המועדונים. הקהל מחא כפיים בעמידה והבעלים היה מאושר. הוא אפילו התקשר ללינדה ושיבח אותי. לא ידעתי על השיחה הזאת וביום שני הגעתי לחזרה מאוד מרוצה מעצמי, מסוחררת מההצלחה. לא התכוונתי להגיד שום דבר לאף אחד, פשוט הרגשתי טוב עם עצמי כי הופעתי כל כך טוב.

בחזרה לינדה ישר נטפלה אליי: "תראו אותה, היא חושבת שהיא כוכבת! ממש פיפי עֵבְדוּ! טפו! את שום דבר ואל תחשבי שאת יכולה למצוא חן בעיני מישהו. פשוט הקהל היה כבר שיכור, לכן הם מחאו כפיים ככה."

זו הייתה מכה עוצמתית. טרם פיתחתי חסינות נגד ההערות שלה, והביקורת שלה הכאיבה לי ממש. הרגשתי פגועה, מושפלת. וכוול ניסיתי להשתפר! אבל לא משנה כמה מאמצים השקעתי, תמיד לינדה רק הייתה מושכת בכתפיים או מנופפת בידה לכיווני ואומרת: "פשוט אין לך את זה, את מבינה? אין בכך אש, הקהל לעולם לא יאהב אותך."

אני לא יכולה לעזוב את הלהקה. אני לא יכולה להתחצף אל לינדה – היא הבטיחה שתעזור לי לקבל אשרת עבודה. היא הסיכוי היחיד שלי להישאר בלוס אנג'לס. זה לא פשוט – לקבל עכשיו אשרת עבודה בארצות הברית באופן כללי, ובתחום הבידור בפרט, בטח בלוס אנג'לס – זה חלום לא ניתן להגשמה! בשביל זה את חייבת להוכיח שאת שווה את זה. ולא סתם שווה, אלא אין לך תחליף ואין איש בכל מדינת קליפורניה שמשווה אלייך! אחרת למה ייתנו לך אשרה?

לרקוד מחוץ לבטן

אני בונה לעצמי פורטפוליו – כל ההצלחות שלי, המופעים בישראל, תמונות וסרטונים מכל ההופעות שלי, אבל זה לא מספיק. הכי חשוב למצוא מעסיק או נותן חסות, שיעסיק אותך באופן רשמי ויציג לרשויות הוכחה שיש לו חברה רצינית שזקוקה דווקא למומחיות שלך. זה לא פשוט. בעצם, זה כמעט בלתי אפשרי! אבל לינדה הבטיחה לעזור, לכן אני משלימה עם ההתנהגות שלה.

10 בנובמבר 2009

חמל שנים לפני לא נולדו

כמעט כל המסמכים מוכנים. בעזרת אילן מצאתי לי עורכת דין חזקה שהתמחות שלה היא דווקא אשרות לאומנים מכל העולם. היא עזרה לי לאסוף המון "ניירת" – תיקיה בגודל של התנ"ך המלא. אני בעצמי לא ידעתי כמה אני שווה לפני שקראתי את הניירות האלה. לינדה הסכימה לחתום על המסמכים – אני רק זקוקה לחתימה האחרונה שלה ואז, אם זה יצליח, אקבל אשרת עבודה! לשנה שלמה. אבל אני חייבת להגיש את המסמכים דחוף ממש, כל עוד אני שוהה בארצות הברית באופן חוקי, כי התוקף של אשרת התיירות שלי עומד לפוג.

והנה, היום יום חמישי – היום שבו אני חייבת לשלוח לעורכת הדין שלי את המסמכים האחרונים. לינדה מסרבת לחתום לפני שתחזור מאיזה טיול.

"לינדה, אני מבקשת, אני אגיע אלייך לאן שתגידי. אני חייבת את החתימה הזאת היום!" אני מנסה להסביר לה בטלפון.

"אני אחזור ביום שלישי ונדבר," היא עונה לי.

"נו, אבל דיברנו כבר על הכול, חשבתי שהגענו להסכמה. שכרתי עורכת דין וזה הסיכוי האחרון שלי. ביום שני מסתיימת אשרת התיירות שלי, ואז אמצא את עצמי בלי אשרה בכלל, שוהה לא חוקית.

קטיה מלאיה

במקרה כזה לא רק שלא יתנו לי אשרת עבודה, אלא שעלולים עוד לגרש אותי מפה. בבקשה, לינדה, "אני מתחננת, כמעט בוכה. "אני אחשוב על זה, " והיא מתנתקת.

אני יושבת מתוחה כמו מיתר: אם אוכל להישאר בלוס אנג'לס או לא – הכול תלוי במצב הרוח שלה.

כעבור שעה אני מתקשרת שוב: "לינדה, אני מתחננת! לאן אני יכולה לבוא כדי שתחתמי לי?"

"לא עכשיו, אני עסוקה, " היא עונה בחוסר רצון ושוב מנתקת.

אני מחכה במתח עוד חצי יום. אני לא מצליחה לעשות שום דבר. מוסיף עוד שמן למדורה: "בשביל מה שילמנו לעורכת דין?"

"היא תחתום, " אני עונה לו כמעט בלי קול, אבל אפילו אני כבר בכלל לא בטוחה בזה.

לקראת הערב אני מתקשרת שוב.

"בסדר, בואי."

הוקל לי. דהרנו לקצה השני של העיר – והיא חתמה לי!

מחר אמסור את המסמכים לעורכת הדין, ו... הייתכן שאקבל אשרת עבודה?!

פרק 3

יקדנית עם מאוצות

20 בדצמבר 2009

חמל שנים לפני לא נולדו

אני לא מאמינה למשמע אוזניי, קופצת בכל הדירה וצווחת מאושר!
הרגע קיבלתי טלפון מעורכת הדין שלי: "מזל טוב, אליס, הבקשה
שלך אושרה – יש לך אשרת עבודה!"

אני שמחה כל כך, הרי עכשיו אני נשארת בארצות הברית בוודאות
ובאופן חוקי! אחיה ואעבוד בלוס אנג'לס – והשגתי את זה בכוחות
עצמי! בזכות הריקוד – אני לא מאמינה!!!
בא לי לחגוג את הניצחון שלי. זה לא רק האשרה – זה הכרטיס
לעתיד! אבל העניין המרכזי הוא אני.

הרבה פעמים אנשים לא לוקחים אותי ברצינות כשאני אומרת
שאני רקדנית. מילא הייתי רקדנית בלט בתיאטרון "בולשוי".
גם זה לא דורש יותר מדי שכל, אבל לפחות מעניק לך מעמד, הם
חושבים. וכשאני מספרת לאנשים שאני רקדנית מזרחית, כלומר,
רקדנית בטן, ועוד מופיעה במועדונים ובמסעדות, אני רואה
ממש איך ההבעה שלהם משתנה: גם כן מקצוע, לנענע בישבן! אבל
רק למעטים מהם יש אשרת עבודה מקצועית! עכשיו אתם מבינים

קטיה מלאיה

כמה טוב אני יודעת לנענע את הישבן אם אפילו מדינת קליפורניה חושבת שהישבן שלי הוא בעל ערך ואין לו תחליף, עד כדי כך שהם נתנו לי אשרת עבודה בתור מומחית לריקודי בטן! זה! אכלתם אותה!

יש לי אשרת עבודה בארצות הברית.

18 בפברואר 2010

איבץ לנימ אסני ללא נוואפ

מרגע זה אני מבקשת מכולם לפנות אליי בתואר "הוד מעלתה מלכת רקדניות הבטן". סתם, אני צוחקת.

בסוף השבוע הזה שוב השתתפתי בתחרות. לא התכוונתי להשתתף – ממש אין לי ביטחון בעצמי ובכישורים שלי, אבל אילן התעקש: "ומה אם תצטרכי להאריך את אשרת האומן שלך בשנה הבאה? כך תוכלי להציג להם את ההישגים שלך כאן בקליפורניה!" הוא מציג טיעון הגיוני.

נראה שהוא צודק: העבודה בלהקה לא מספיקה להארכת האשרה. אני חייבת להשתפר ולהתמקצע יותר, ומהסיבה הזאת אני מסכימה להירשם לתחרות.

האמת, לא כל כך אהבתי את הביצועים שלי, אבל מצד שני עוד לא הייתה אפילו הופעה אחת שאחריה אמרתי לעצמי – כן אליס, רקדת מעולה!

בתחרות זכיתי בארבעה פרסים בסך הכול! כלומר, בכל קטגוריה שבה השתתפתי. נוסף על כך, זכיתי בפרס "חביבת הקהל" מהרקדניות – זה פרס שבו זוכים כשהרקדניות בחדר ההלבשה ומאחורי הקלעים בוחרות במשתתפת הכי חברותית ומגניבה. אין לי מושג איך אני, לא-אמריקאית, הצלחתי לחטוף את הפרס הזה! לא ידעתי אפילו על קיומה של הקטגוריה הזאת. ועכשיו עומדים אצלי בחדר כל ארבעת

לרקוד מחוץ לבטן

הגביעים של התחרות הזאת – זה מחמם לי את הלב, זו תוצאה נהדרת וזה יעזור לי להישאר בארצות הברית!
לינדה לא התייחסה לניצחון שלי בכלל. הבנות בלהקה ניסו לנחם אותי: "אל תיקחי את זה קשה שהיא לא מברכת אותך – היא עצמה נכשלה בתחרות הזו כמה פעמים, אפילו לא הגיעה לגמר."
טוב, נו, זה לא שמנהלת הלהקה חייבת לשמוח בשבילי. זה לא התפקיד שלה, אחרי הכול!

6 ביוני 2010

איבץ לניס אסני ללא נואדפ

כבר חצי שנה שאני חיה ועובדת בלוס אנג'לס באופן חוקי. וכבר שנה שאני עובדת עם לינדה. בקרוב אעשה טסט, אקבל רישיון נהיגה ואילן לא יצטרך להסיע אותי יותר. הוא כל הזמן מתעצבן מזה ותמיד עוקץ אותי: "מה עם הבנות מהלהקה? אם אתן באמת כאלה חברות טובות, למה הן לא מסיעות אותך?" בכל פעם אילן מצליח לעורר בי ספקות. "הן כן מסיעות, אבל לא תמיד זה מסתדר. עוד מעט אקבל רישיון ואוכל להגיע לבד, אני מצטדקת במבוכה, אבל לא בא לי לריב איתו. הרי כרגע השליטה המלאה על העבודה שלי נמצאת בידיו. אם הוא ירצה – יסיע אותי, לא ירצה – לא יסיע. אני במתח כל פעם, בכל יום, וזה גובה ממני כל כך הרבה כוחות נפש, שאני מעדיפה לשתוק ולא להתווכח איתו.

אבל הופעה עם הלהקה מדליקה ממש, זה נותן לי אנרגיות מטורפות! לפעמים יש לנו כמה הופעות באותו ערב, ואפילו שזה כרוך בהרבה לחץ ומתח, זה עדיין כיף מאוד! לא תמיד אנחנו מספיקות להחליף בגדים בין הופעה להופעה ולפעמים נכנסות לאוטו בתלבושות הריקוד שלנו, מרשימות נהגים אחרים על הכביש במראה האקזוטי שלנו. אחר כך אנחנו מתפרצות למקום שבו מתקיימת

קטיה מלאיה

ההופעה הבאה, מחברות באותו זמן את האביזרים הדרושים ורוקדות ישר מהדלת – הכניסה המרשימה של הלהקה שלנו!

כמובן, עם לוח זמנים כל כך עמוס רזיתי מאוד ועכשיו אני שוקלת רק ארבעים ושבעה קילו. אז מה, אני חושבת שהרזון הזה הולם אותי. אנחנו עובדות המון, וכשצריך לאכול אני לא תמיד מצליחה להירגע. אני אוכלת רק משום שאני חושבת על לינדה לעיתים קרובות – היא עושה לי תיאבון. מאז אותה תחרות בפברואר היחסים בינינו מתוחים. אני מרגישה שממש הכול בי מעצבן אותה – כישורי הריקוד שלי, המראה שלי, אפילו הגיל הצעיר שלי. אני משתדלת שלא למשוך תשומת לב מיותרת, אבל בכל זאת, קשה לי איתה.

אין הרבה הגיון באופן שבו היא משבצת אותנו להופעות: אם אני גרה בהוליווד, היא בוודאות תשבץ אותי להופיע במחוז אורנג' (חמישים קילומטרים מהוליווד), ורקדנית אחרת שגרה במחוז אורנג' היא תשלח להופיע בבוורלי הילס (עשרים דקות מהוליווד). לא משנה כמה מבקשים ממנה, היא תמיד עושה את ההפך מהדבר ההגיוני והנוח. אני תמיד בלחץ – איפה היא תשבץ אותי בפעם הבאה ומי יציל אותי אם אילן לא יוכל להסיע אותי?

אבל עוד יותר קשה להופיע עם לינדה עצמה. קודם כול, היא תמיד מאחרת. אנחנו מגיעות חצי שעה מוקדם יותר כדי לדון בפרטי ההופעה. לינדה מופיעה חמש דקות לפני העלייה לבמה.

היא אף פעם לא מגיעה מוכנה: פעם היא לא מאופרת, פעם השיער שלה עדיין רטוב מהמקלחת. אנחנו תמיד ממתנות לה, עוזרות לה והיא רק צועקת עלינו: "אין לי אודם היום, אז גם אתן תמחקו את שלכן!"

אם היא מצליחה לא להרוס למישהי את מצב הרוח ממש רגע לפני שאנחנו עולות לבמה, זה נחשב לערב ממש מוצלח. בדרך כלל היא תמיד מעירה למישהי על האיפור, לשנייה – על המשקל, לשלישית – שהיא נראית זוועה בתלבושת הזאת. ותאמינו לי ש"מחמאות" מהסוג הזה ממש לא עוזרות לפני ההופעה.

לרקוד מחוץ לבטן

בכל פעם שלינדה מופיעה איתנו אני מחפשת את האיזון הזה, את הגבול הדק – מצד אחד, להיות מספיק מקצועית, אבל מצד שני, לא לבלוט מדי. אם במהלך ההופעה הקהל לא מתרכז בלינדה אלא ברקדנית אחרת, זה הסוף! היא מייד מתחילה להאשים אותנו שאנחנו רוקדות פשוט נורא, ובמקום להתפעל רק ממנה או מהריקוד באופן כללי, הצופים מסתכלים רק על אחת מאיתנו! היא מתכחשת לגמרי לאפשרות שאחת מאיתנו יכולה להיות בשוונג דווקא היום! לכן אנחנו חייבות להשתדל להיות על הגובה, כדי שלא לחטוף אחר כך מלינדה, כשהיא תאמר שאנחנו עצלניות ולא טובות מספיק כדי לעורר יותר התלהבות ממנה.

בתום ההופעה הייא מיד עוזבת ובחיים לא עוזרת לנו לסדר את התלבושות. ולפני כן בדרך כלל זורקת עוד איזה משהו מגעיל: כן, זה היה לא רע, אבל בחיים לא נגיע לרמה שלה... לינדה עזרה לי לקבל אשרת עבודה. אם לא אעבוד אצלה – איאלץ לחזור לישראל, ואני רוצה להישאר פה בינתיים. אני אתאפק עוד קצת ואולי באותו זמן אתחיל לחפש משהו אחר: אולי להקה חדשה ואולי איזה פרויקט אומנותי מגניב.

10 ביוני 2010

איבץ שנים לפני שאני נולדתי

לא ייאמן, אבל הפרויקט מצא אותי לבד. אחת הרקדניות שאני מכירה מפיקה מופע מדליק – "ציורים חיים". היא מצאה איורים של רקדניות מהמאה ה-19 ומהמאה ה-20 והחליטה "להפיח בהם חיים": הכינה תלבושות כמו שלהן, מצאה אביזרים דומים, התאימה מוזיקה רלוונטית לכל סגנון והמציאה ריקוד! ברור, זה לא פרויקט מסחרי. אבל זה משהו חדש ומרענן! ולפחות יסיח קצת את דעתי.

קטיה מלאיה

חוץ ממני, משתתפות בפרויקט חמש רקדניות. לא היה לי מושג אפילו מי הבחורות האלה, ומאוד התפלאתי כשהתברר שאחת מהן היא סטלה בכבודה ובעצמה! למה זה הפתיע אותי כל כך? כי סטלה עובדת עם להקה שמופיעה בכל העולם, ועוד בישראל צפיתי בהופעות שלהם באינטרנט והתלהבתי.

סטלה היא בחורה אמריקאית טיפוסית: גבוהה, ויש לה שיער בהיר ושיניים ישרות. היא רוקדת מאז שהייתה ילדה, אבל את ריקודי הבטן גילתה לא מזמן יחסית. היא מסוג הרקדניות שהן ההפך הגמור ממני – אני התאהבתי במזרח ובריקוד המזרחי, ודרכו התחלתי ללמוד את הגוף ואת התנועה. סטלה עסקה בגוף ובתנועה כל החיים שלה, גילתה את המזרח במקרה ועכשיו משקיעה בסגנון הזה את כל הידע והכישורים שלה. למעשה, לשתינו יש מה ללמד זו את זו: אני יכולה ללמוד מסטלה טכניקה, והיא יכולה ללמוד ממני את הנשמה של הריקוד, כמו שאומרים.

נעים לי ומחמיא לי להשתלב בפרויקט הזה ואני מאוד רוצה לרקוד איתן כי העבודה בלהקה של לינדה הופכת לשגרתית מדי, אוטומטית מדי. ואני רוצה ליצור! אז למה לא אקבל על זה כסף? זה לא מה שחשוב עכשיו. מה שחשוב זה לרקוד, לבנות לעצמי מוניטין, הרי זה יכול לעזור לי בהארכת האשרה!

30 ביוני 2010

איבץ שנים לפני שלא נולדתי

כבר שבועיים שאני עושה חזרות עם סטלה, נוסף לעבודה עם לינדה. לפעמים החזרות חופפות ואני מאוד נלחצת אם יוצא לי לאחר. גם ככה לינדה לא מחבבת אותי במיוחד.

החלטתי שאדבר איתה בכנות ואסביר לה הכול. אספר לה שהפרויקט שלי עם סטלה מסתיים בעוד שישה שבועות בסך הכול.

לרקוד מחוץ לבטן

אבקש ממנה לסלוח לי על כל האיחורים. אבקש ממנה לתת לי את הזמן להשתתף בפרויקט ההוא כי הוא חשוב בשביל האשרה שלי. "אה, ככה!" צרחה פתאום לינדה כשהתחלתי להסביר לה. היא צרחה ממש! עמדנו בכניסה לסטודיו, סביבנו הבנות מהלהקה שלנו ורקדנים אחרים, אבל לינדה כעסה והקול שלה עלה ועלה: "נבלה כפוית טובה שכמוך! אני אספתי אותך מהרחוב! עשיתי ממך בנאדם! ואת, את אומרת לי שאת עוזבת אותי והולכת למישהו אחר?!" בשלב הזה כבר כולם בהו בנו.

"אני לא עוזבת אותך", אמרתי, "ואני ממש אסירת תודה! על הכול! אני רק אומרת שאני רוצה להשתתף בפרויקט ומבקשת ממך רשות לאחר קצת לחזרות בימי רביעי, רק בחצי שעה." "ממש לא!!! עופי מכאן! לא רוצה לראות אותך יותר, את מפוטרת!" איזו תפנית. מה עושים? בא לי לבכות, אבל יש סביבי כל כך הרבה אנשים.

לינדה האדימה מזעם.

"לכי", אמרה לי אליזבת בשקט, "נדבר אחר כך. אבל את ממש תמימה – כבר שנים שלינדה מנסה להתקבל ללהקה שסטלה עובדת איתה, ואת פשוט באה ומספרת לה שאת הולכת להופיע עם סטלה." הלכתי. מה יהיה עכשיו? מה יהיה עם האשרה שלי? עם העבודה שלי? מה עוללתי? אופס...

28 ביולי 2010

איבץ לניס אפני ללא נולדפ

כבר חודש שאני לא עובדת עם לינדה, אבל בזמן הזה היא הספיקה לחרפן אותי לגמרי: היא לא מפסיקה לאיים שהיא תגיש תלונה ויגרשו אותי מהמדינה. כולם אומרים לי שיהיה בסדר כי זו לינדה שהפרה את החוזה ופיטרה אותי, אבל אני כמתח כל הזמן. אתמול בבית שמעתי

קטיה מלאיה

רקיעות רגליים מחדר המדרגות. זה היה בחמש בבוקר, ולפי איך שזה נשמע היה לי ברור שזה לא ביקור נימוסין. התעוררתי מייד והתיישבתי במיטה.

"אילן, מה אם זאת המשטרה והם באו לקחת אותי כי לינדה התלוננה עליי?" לחשתי בבהלה.

"אליס, איזו משטרה בראש שלך? תחזרי לישון." אילן מלמל מתוך שינה.

"אני לא רוצה ללכת לכלא, אני לא אלך לכלא!"

כל דבר קטן מעורר אצלי היסטריה. מה אם יכניסו אותי לקלבוש או יגרשו אותי?

אתמול רמות החרדה והפחד עלו פי כמה כשהטלפון שלי צלצל בבוקר: "אליס? מדבר הבלש ג'רלד."

"ש-ש-שלום, אמרתי, וכולי התכווצתי בפנים."

"אני מתקשר לשאול מדוע גנבת כסף מלינדה," הוא המשיך בטון רגוע.

הייתי מוכת אלם. מה זה השטויות האלה שהוא מדבר עליהן? איזו מין שאלה זאת?

"כסף? על מה אתה מדבר? לא גנבתי כלום!" התחלתי להצטדק.

"ברור שכן. גנבת ממנה חמשת אלפים דולר והעברת לחשבון שלך. למה עשית את זה?"

"לא גנבתי שום כסף!" הקול שלי רעד.

"אני מבין הכול, זה מצב לא נעים, היא פיטרה אותך. החלטת להתנקם בה וגנבת את הכסף. נכון?" המשיך הקול בתוך האפרכסת.

"על מה אתה מדבר? לא לקחתי שום כסף!" אני עדיין לא מאמינה למשמע אוזניי.

"אליס, את מבינה הרי שווידוי מרצון יעזור לך. פשוט תגידי – כן, גנבתי את הכסף' – ותקבלי עונש קל." הבלש לא ויתר.

"אבל לא לקחתי שום כסף!" אני כבר בוכה. "אני מעולם לא גנבתי כלום מאף אחד. לא לקחתי כסף מלינדה! אני נשבעת!"

לרקוד מחוץ לבטן

"בסדר, " הבלש נכנע פתאום, "אם תיזכרי למה גנבת אותו –
תתקשרי אליי ואעזור לך." הוא מנתק.
כולי רועדת. לא גנבתי שום כסף! מה השטויות האלה?! אני לא
רוצה לכלא! לא אלך לכלא.
אילן לא היה בבית כשזה קרה. התקשרתי אליו וסיפרתי לו הכול
בצורה מאוד מבובלבלת.
"אליס, " אילן אמר בעייפות, "מה זה השטויות האלה? איזה כסף?
איזה בלש? את באמת חושבת שבלש אמיתי היה מתקשר אלייך ככה
ומדבר איתך בצורה כזאת? קודם כל, זה לא חוקי."
אבל אותי כבר אי אפשר היה להרגיע – רמת החרדה הרקיעה
שחקים.

פרק 4

אלת עסקים

30 ביולי 2010

איבז שנים לפני לאל נולדפ

איך לי מילים לתאר את זה! איך ולמה זכיתי בזה? אני פשוט לא יכולה להאמין.

אתמול כשסטלה הסיעה אותי הביתה אחרי החזרה, היא אמרה פתאום: "עכשיו אני לוקחת על עצמי פרויקט חדש – מתחילה לנהל סטודיו. הסטודיו עובר אליי מרקדן אחר שלא רוצה להתעסק בזה יותר. ופתאום חשבתי שלא בא לי לעשות את זה לבד. בא לי לעבוד עם מישהו אמין ושקדן, מלא להט וידע, אז חשבתי עלייך! רוצה לנהל את הסטודיו יחד איתי?"

ככה, פשוט! במילים פשוטות כל כך סטלה הציעה לי לנהל את הסטודיו: לחלוק שווה בשווה את הבעלות על הסטודיו ואת ההכנסות! מה היא כבר ראתה בי שהיא רוצה לצרף אותי לעסק שלה אחרי שהיא מכירה אותי רק חודש? סטלה, הרקדנית בעלת השם העולמי, הבחורה היפה הזאת, שמבוגרת ממני בשש שנים, אמריקאית מקורית, רוצה שאהיה השותפה שלה לעסק!
"וואו, סטלה, אני לא יודעת מה לומר!" לחשתי לבסוף.

לרקוד מחוץ לבטן

"אל תגידי כלום, לכי הביתה ותחשבי! תהיה לנו המון עבודה, אבל זה שווה את העניין – זה יהיה סטודיו משלנו. אני רוצה שנעבוד יחד!" הצהירה סטלה.

חזרתי הביתה בהלם מוחלט. פשוט לא להאמין. הרי זה החלום של כל רקדנית. זה החלום שלי! סטודיו משלי! לא, סליחה, סטודיו משלי בלוס אנג'לס – פשוט וואו!

3 באוגוסט 2011

שלוש שנים לפני לא נולדו

בעוד שבועיים תתקיים הפתיחה החגיגית של הסטודיו. הסטודיו שלנו!!! סטלה לא שיקרה – הייתה לנו המון עבודה. בלי לשים לב, חלפה שנה מאז אותה שיחה שבה סטלה הציעה לי לנהל את הסטודיו. וכבר שנה שאנחנו עובדות יחד.

במשך עשר שנים ניהל את הסטודיו רקדן אחר ובערך במשך שלוש השנים האחרונות הוא פשוט עמד נטוש ומוזנח. לא נראתה בו שום תנועה. בכל פינה, בכל הארונות ובמחסן הצטבר המון זבל כי הבעלים הקודם התחיל להשתמש בסטודיו בתור מזבלה. הקירות היו בצבע סגול דהוי ועוררו דיכאון. בהתחלה ניקינו יום ולילה, עברנו על החפצים – חלק זרקנו, חלק השארנו, חלק החזרנו לביתו של אותו רקדן... ערמות על גבי ערמות, בלי סוף! באותו זמן התחלנו ללמד, אבל לא פרסמנו יותר מדי.

כשסיימנו לנקות את הסטודיו, עברנו למשרד. בניתי אתר אינטרנט, הרכבנו לוח זמנים, הזמנו תלמידים ומורים ופרסמנו איפה שרק יכולנו להרשות לעצמנו עם התקציב שלנו. והתקציב שלנו – פשוט לא קיים. לכן אנחנו מסתדרות בלעדיו, כותבות לבר מאמרים על הסטודיו ושולחות לכל מקום שבו אפשר לספר על עצמנו בלי לשלם. בעוד שבועיים אנחנו מארגנות אירוע גדול – יום פתוח. אנחנו

קטיה מלאיה

מזמינות את כולם. ועכשיו אנחנו חייבות לצבוע את הקירות בדחיפות: כשיש פחות זבל ויותר אור, הסגול הזה של בתי חולים נוגד את אווירת השמחה בסטודיו שלנו.

אנחנו נצבע את הקירות בכתום!

בחצי השנה האחרונה עדיין הייתי עסוקה בצילומי הסרט לפרויקט הגמר של אילן, אבל עכשיו אני יכולה להקדיש יותר זמן לסטודיו. "תעזור לנו לצבוע את הקירות מחר?" אני שואלת את אילן ערב לפני. הוא לא חייב, כמובן, אבל רק סיימנו לצלם את הסרט שלו ולעבוד עליו, ואני פשוט נחנקת מרוב עבודה בסטודיו. "זה ממש יעזור לנו", אני רומזת בעדינות.

"תכננתי מחר לא לעשות כלום, אבל בסדר, אם אין לך אופציות אחרות אעזור קצת." אילן מסכים בחוסר רצון.

אני מתה עליו ורוצה לנשק את כולו! מחר אראה לו הכול! הוא עוד לא ראה את הסטודיו עצמו, רק שמע ממני – עשיתי לו חור בראש. כל הדרך לשם אני לא מפסיקה להתלהב: "רק תחשוב על זה, סטודיו משלי! יש לי סטודיו! אני בת עשרים ושלוש, אני חיה בארצות הברית קרוב לשנה, וכבר יש לי סטודיו משלי!"

אני גוררת את אילן מהאוטו כמעט בכוח, מקפצת סביבו, מזמרת: "עכשיו אתה תהיה בהלם!"

בכניסה אני זזה מהדרך בהתלהבות כדי שהוא יהיה הראשון שייכנס לסטודיו.

"המממ... מה זה?" אילן שואל.

"מה זאת אומרת?" עכשיו תורי להיות מופתעת.

"כל זה, נו... כל הדכדוך הזה, המקום הישן הזה – זה הסטודיו שלך?"

"טוב", אני מגמגמת, "אנחנו הרי נצבע אותנו! בכתום! זה יהיה יפה!"

"יפה זה בטוח לא יהיה", אילן קוטע אותי, "ובכלל, הרצפה הישנה

הזאת, אין חניה בחוץ וכאן המראה נסדקה בפינה."

"אבל אנחנו נחליף את הרצפה עם הזמן, אין חניה בשום מקום כלום

לרקוד מחוץ לבטן

אנג'לס, וכאן זו שכונת מגורים ואפשר לחנות ברחובות הסמוכים, אני מנסה לשכנע את אילן. "ובכלל, רק התחלנו לעבוד! לא ראית מה היה כאן קודם! ומה יהיה כאן בעתיד!" אני עדיין קורנת משמחה. "קשה לי להאמין שיהיה כאן משהו שונה – המקום הזה דהוי ומבאס, " אילן מסכם.

אני מביטה לצדדים, בוחנת את המקום: אולי הוא צודק – מה חשבתי לעצמי בכלל? אולי זה באמת נורא מבאס? סטלה הגיעה וערכתי ביניהם היכרות.

"נעים מאוד, " סטלה אומרת, "אליס כבר הראתה לך את הכול?" "לא את הכול, כנראה, " אילן עונה, ופתאום פונה אליי ואומר בעברית: "יש לה ריח רע." למה הזמנתי אותו לפה?

כבר שעתיים אנחנו צובעים. סטלה הזמינה את החבר שלה מאיר והוא צובע את הקירות איתנו. אילן בקושי עוזר. הסטודיו מתמלא בריח של צבע טרי, הקירות משתנים לנגד עינינו. אנחנו משמיעים מוזיקה חזקה ומשתדלים בכל הכוח להפוך את היום הזה לשמח! אילן צובע את הקירות בלי להשתדל יותר מדי, עשר דקות בקושי, ואז מפסיק לצבוע ומתחיל להעיר הערות.

"יש לכם נזילה בשירותים."

"אנחנו יודעים, " סטלה משיבה, "נטפל בזה מחר."

"וכאן הלינולאום מתקלף."

"נדביק אותו במסקנטייפ בינתיים ואחר כך נראה." סטלה מגיבה בקלילות.

"והריח הזה, " אילן אומר, "ריח של משהו ישן..."

"אנחנו נאוורר, " סטלה עונה, "ויהיה כאן ממש נחמד! ונקנה גם

מטהר אוויר!"

"ואתן יודעות שזו שכונה לא טובה?" אילן לא מוותר.

"זה מרכז לוס אנג'לס, בין בוורלי הילס למזרח לוס אנג'לס, זה

אזור מעולה, " סטלה מתגוננת כמעט בעייפות.

קטיה מלאיה

אני נבוכה. אני פגועה. והכי חשוב – אני מתחילה פתאום לשים לב לכל הדברים האלה שאילן מדבר עליהם. ההתלהבות והמוטיבציה שלי מתחילות להחליק למטה כמו מכנסיים שבהם קשורה גומייה חלשה מדי.

דבר לא חומק מסטלה, היא שמה לב לכול. היא יורדת מהסולם ופונה אליי: "אליס, אפשר אותך רגע? בואי נלך לזרוק זבל." אנחנו יוצאות מהסטודיו וצועדות לכיוון פחי הזבל ושם סטלה אומרת לי: "אליס, אי אפשר ככה. אילן חוצה כל גבול. זה לא מישהו שהייתי רוצה לראות בסביבה של העסק שלנו. הוא מאוד שלילי וגס רוח. והוא עושה הכול בשביל שנתאכזב. אנחנו לא מפסיקות להצטדק בפניו. את יודעת את מי הוא מזכיר לי, עם האנרגיות שלו?" היא שואלת.

"את מי?"

"את לינדה! הוא רעיל באותה מידה." היא מדגישה.

אני מבקשת ממנה לתת לו הזדמנות: "סטלה, זה לא נכון! את פשוט לא מכירה אותו. הוא באמת רוצה לעזור, הוא פשוט לא יודע לבטא את המחשבות והרצונות שלו. אבל הוא כאן הרי. אל תכעסי עליו. את תגלי שיש לו גם תכונות אחרות. בבקשה, תני לו צ'אנס!" "אתן לו צ'אנס, אבל רק מתוך כבוד אלייך. אנשים כאלה אני בדרך כלל מעיפה מהחיים שלי בבעיטה. אבל אולי באמת יש משהו שאני לא יודעת עליו."

15 באוגוסט 2011

שלוש שנים לפני לא נולדו

ובכן, פתחנו את הסטודיו באופן רשמי והתחלנו את שנת הלימודים! וכמה הייתי רוצה לכתוב שיום הפתיחה עבר מעולה, שהמון חברים באו לפרגן לנו ושאני וסטלה ארגנו את הכול נהדר.

לרקוד מחוץ לבטן

בכלל, אירועים מהסוג הזה – זה הקטע שלי. ערכת אתם בארץ הרבה פעמים. אני שמחה שהצלחנו לארגן חגיגה כזאת מקסימה: היו ריקודים, שיעורי ניסיון קצרים, עשינו הגרלה של פרסים, חילקנו שיעורי בונוס חינם, ערכנו מבצעים והנחות...

אבל אני לא יכולה לכתוב ככה על כל זה כי לפתיחה הגיעה לינדה! היא הייתה עם הרקדניות שלה (בנות חדשות שאני לא מכירה) ואמרה לי בקול רם, לפני כולם: "אז מה את אומרת, פתחת סטודיו? זה לא מהכסף שלי במקרה?"

"על מה את מדברת, לינדה?" הייתי בהלם.

"בגללך אין לי איך לשלם משכורת לרקדניות שלי!" היא צרחה. "אבל למה את חושבת שזאת אני?!" ניסיתי בכל כוחי להישאר רגועה.

"כי השם שלך היה חתום על המייל עם הבקשה להעביר את הכסף לחשבון אחר!" לינדה חתכה.

"לינדה, נראה לך שאם הייתי באמת גונבת את הכסף שלך הייתי חותמת בשמי האמיתי?" התפלאתי.

"אי אפשר לדעת איתכם, הקרימינלים!" היא אמרה בשיא הרצינות. "מי זה 'איתכם'?" לא הבנתי.

"את ואילן! אתם גנבתם את הכסף שלי!"

"לינדה, את לא שפויה," סטלה התערבה, "ואת מדברת שטויות. אני מתעקשת שתלכי מפה."

"איך את יכולה לעבוד איתה? היא תגנוב גם ממך!" לינדה זעמה.

"נראה לי שאני מבינה באנשים ויכולה להחליט לבד וכרגע נראה

כאילו יצאת מדעתך. את לא שייכת לכאן!"

הרגשתי כאילו שפכו עליי דלי מלא במיץ זבל; ואם סטלה לא הייתה נחלצת לעזרתי הייתי פשוט פורצת בכי לפני כולם. ועכשיו – כל הכבוד לי, ברחתי אל מאחורי הבניין ובכיתי שם.

"מה יש לך?" סטלה רצה אחריי וחיבקה אותי. "הרי ברור לך

שכולם יודעים שלינדה משוגעת. הרי גם את יודעת את זה, נכון?"

קטיה מלאיה

"אני יודעת," אמרתי. "אבל אני גם מכירה את הבדיחה הזאת שבה מסרבים להזמין מישהו הביתה כי לא זוכרים בדיוק אם הוא גנב או שגנבו ממנו, אבל הטעם הרע נשאר, את מבינה?"

"אני מבינה," סטלה מסכימה, "אבל עם הזמן אנשים יכירו אותך מקרוב יותר ויבינו שההצגה הזאת שלינדה עשתה פה מוכיחה פעם נוספת שהיא משוגעת. אני לא מטילה בכך ספק אפילו לשנייה, לא מקודם ולא עכשיו."

אילו רק אנטואנטה ידעה כמה אנשים מרושעים וקנאים יש עוד בעולם! למה היא תמימה כזאת, שהיא מצפה בכנות שכולם סביבה ישמחו בשמחתה?!

4 בינואר 2012

לתיים אסני לאל נולדו

חלפה כבר חצי שנה מאז שפתחנו את הסטודיו שלנו וכמה דברים הספקנו לעשות בזמן הזה! אלה היו חודשים מאוד מוצלחים ופוריים. ערכנו הרבה אירועים רציניים – ממסיבות רועשות והופעות עם השמות הגדולים בעולם ריקודי הבטן ועד להשקת אלבום של מוזיקאי מפורסם.

הודות לקשרים של סטלה, מלמדים אצלנו המורים הכי טובים בתחום. אנחנו יודעות בוודאות שהתלמידים שלנו נהנים משיעורים איכותיים ונפלאים. כיף מאוד לדעת שאת לא סתם עושה את העבודה שלך אלא עושה אותה הרבה יותר טוב ממה שיכולת אפילו לדמיין.

האמת, אנחנו מרויחות גרושים. אנחנו עובדות מצאת החמה עד צאת הנשמה כדי לשלם שכירות, חשבונות, משכורות למורים. כשבסוף אנחנו מתחלקות כמה שנשאר, זה ממש פרוטות. אבל אנחנו לא מתייאשות – אנחנו אוהבות את מה שאנחנו עושות!

אני לומדת המון. כל הזמן. הכול סביבי זה כמו אוניברסיטה אחת

לרקוד מחוץ לבטן

גדולה! אני בת עשרים ושלוש ואני מנהלת עסק משלי בלוס אנג'לס. אני לומדת הכול: לתקשר עם אנשים, לתפעל את הבניין שלנו, לנהל יחסי אנוש עם לקוחות, אומנים, מורים. אני מנהלת להקת מחול, מוציאה משכורות, עוזרת לאומנים שרק הגיעו ללוס אנג'לס ולא יודעים מה לעשות. גם אני עצמי כל הזמן משתתפת בשיעורים של מ=אומנים שונים, כי אני יכולה ורוצה לצמוח בתחום הזה. אני עוסקת בפרסום הסטודיו בעצמי, בקידום האתר שלנו ובקמפיינים של יחסי ציבור. אני מנהלת את החשבונות שלנו בעצמי. בקרוב אתחיל להגיש דוחות למס הכנסה לגמרי בעצמי! ורק בשבוע שעבר התחלנו להעסיק מנקה, כי שטיפת רצפה בלילות בעצמי – זה כבר יותר מדי.

7 בינואר 2012

למיים לפני לאא נואר

סטלה חווה דרמה ומשבר אישי – יש לה בעיות עם החבר. במדינה אחרת בארצות הברית חלתה אימא שלה, שאיתה סטלה לא ביחסים הכי טובים. האווירה מתוחה. אנחנו עובדות המון, נחות מעט ועד שכבר יוצא לנו לקחת פסק זמן, אנחנו מדברות בעיקר על הבעיות של סטלה. לאחרונה היא התחילה לבקר בבית שלנו יותר ויותר.

אילן סיים את לימודי הקולנוע וכעת מחפש עבודה. הוא אפילו לא מוכן לשמוע על עבודות שלא קשורות לקולנוע, אפילו עבודות זמניות. מבחינה מסוימת, זה אפילו מעורר אצלי הערצה – הוא כל כך בטוח בעצמו שמבחינתו כישלון זה לא אופציה, הוא יודע בוודאות שהוא יעבוד אך ורק בתחום הזה.

אני נמצאת בעבודה ימים שלמים וחשה ייסורי מצפון כי הוא נמצא שם בבית לבד. לי יש עבודה, משכורת כלשהי, ובסופו של דבר, יש לי חברים. לו אין כלום ואני דואגת לו.

קטיה מלאיה

כל ערב אני חוזרת הביתה ומקשיבה לעקיצות שלו: "אז מה, עוד יום עבודה עם שכר מינימום?"
היום אני חוזרת הביתה עם סטלה. היא ישנה אצלנו בגלל הבעיות עם החבר שלה. אילן לא מרוצה.
"היא עולה לי על העצבים," הוא אומר לי בעברית, "שתישן ברחוב."
"אילן, היא לא יכולה לישון ברחוב. אין לה לאן ללכת כרגע. מצטערת שזה יצא ככה, אבל היום היא תישן כאן."
אני יודעת שהוא מתנגד לזה. גם אני לא אוהבת שאנשים זרים ישנים בבית שלי, אבל במקרה הזה אני לא יכולה לנטוש אותה בחוץ לבדה.

18 בינואר 2012

למייק אפני ללא נואדפ

בפברואר אנחנו מארגנות הופעה גרנדיוזית. סטלה ואני חייבות להתכונן אליה לא רק מבחינה אומנותית אלא גם מבחינה ארגונית: לביים את כל הריקודים, לערוך כמות עצומה של חזרות, לעבור על התלבושות. לתלבושות יש חשיבות גדולה כי זה מופע פולקלור ולכל אלמנט קטן יש משמעות. לכל אזור אופייני אורך שונה של שרוולים, דוגמה, עיטור... כבר בא לי להקיא מהתלבושות האלה!
אני וסטלה עובדות בסטודיו ואז שוברות את הראש על התלבושות ונוסעות אליי הביתה, שם אנחנו עוברות על כל הפרטים הקטנים ובונות תוכנית עבודה למחר.
היום חזרנו הביתה לארוחת ערב חמה שאילן בישל בשבילנו.
"וואו, תודה, יקירי!" שמחתי.
התשובה שלו הייתה קצת משונה: "אין בעד מה! הרי ידעתי שסטלה תבוא."

לרקוד מחוץ לבטן

המממ... הייתי מעדיפה אם הוא היה אומר: "ידעתי שאת תבואי!" אבל כנראה אני סתם נטפלת למילים. הוא דואג לי וזה מה שחשוב. לפני כמה ימים הוא פתח בקבוק של וויסקי טוב כי "סוף סוף יש בבית הזה מישהו שאפשר לשתות איתו!" אני הרי לא שותה. נוכחותה של סטלה בבית שלנו משמחת אותנו. הוא התחיל לבשל כל ערב ולהמתין בסבלנות שנגיע. נו, טוב, זה אפילו עדיף: עדיף שהם יהיו חברים מאשר שהוא לא יהיה מוכן אפילו לראות אותה בבית שלנו.

9 בפברואר 2012

לתיים אפני לא נואדפ

היום הזמנו את אילן לפרויקט שלנו: אנחנו זקוקות לצילומי וידאו של ההופעה והחלטנו לתת את התפקיד הזה לאילן. כרגע הוא בוחר את הציוד, את צוות הצילום. הוא משתתף בשיחות שלנו כשווה בין שווים, רושם בפנקס שלו איזה ריקוד יועלה על הבמה ומתי ומה יהיה מאחורי הקלעים. עכשיו שלושתנו עובדים יחד. אני מרוצה כי יש לאילן תעסוקה ואפילו משכורת. ואני גאה במיוחד כי זו אני שעזרתי לו בכך.

פרק 5

כתובת מקומות

15 בפברואר 2012

לנתיים לפני ללא נואכפ

נסענו לבדוק את הפרטים האחרונים בקשר לשכירות של אולם המופעים. האוטו של סטלה התקלקל ואילן התנדב להסיע אותנו. חוץ מזה, גם הוא רוצה לראות את האולם, כדי להבין איך לצלם שם.

"שסטלה תשב מקדימה, ואת תשבי מאחורה – אני צריך לדבר איתה על משהו," ציווה אילן.

עברתי למושב האחורי אבל נעלבתי. כמוכן, לסטלה יש יותר משקל בפרויקט הזה – יש לה יותר ניסיון ואני לומדת ממנה הרבה, אבל מאוד לא אהבתי איך אילן הזיז אותי אחורה. התיישבתי באוטו והרגשתי כמו ילדה קטנה. זה בטח סתם טיפשי. מה זה משנה מי יושבת איפה?

4 במרץ 2012

לנתיים לפני ללא נואדפ

בסוף פברואר התקיימה ההופעה שלנו. זה היה "שואו" של שעה וחצי – שנים-עשר ריקודים, עשרים וארבעה רקדנים. וערמות, ממש ערמות של תלבושות! חוץ מכל החלק הארגוני, אני גם השתתפתי בשישה ריקודים. זה היה ממש כיף, אבל גם מעייף מאוד.

חייה של סטלה התחילו להסתדר לאט לאט: היא שכרה חדר ועכשיו באה אלינו לעיתים רחוקות. אילן לעומת זאת התחיל לבקש ממני כל הזמן להזמין אותה אלינו: "תזמיני את סטלה, בבקשה! לפחות יהיה מישהו שיכול לעשן אתי נרגילה."

אתמול ממש לפני השינה, במיטה שלנו, הוא שוב התחיל לדבר על סטלה. כבר נמאס לי מכל העניין הזה, אז התברחתי: "לא התאהבת בה במקרה?" שאלתי בסרקסטיות. בכלל לא ציפיתי למה ששמעתי בתגובה.

"לא יודע, יכול להיות שהתאהבתי."

הלכנו לישון וכבר כיבינו את האור אבל אני התיישבתי במיטה בפתאומיות. "למה אתה מתכוון?"

"אני נמשך אליה... ואני חושב שיכול אפילו להיות שהתאהבתי."

הייתי בהלם מהכנות שלו ומהטון הרגוע שבו הוא אמר את זה.

"אתה שפוי, אילן? על מה אתה מדבר?"

"אבל את בעצמך שאלת, הוא התפלא."

"אבל לא ציפיתי לתשובה כזאת! אתה פשוט מניאק!"

אילן שתק.

"אלוהים, אפילו אם תזיז הצידה אותי ואת הרגשות שלי, אתה

מבין שסטלה בחיים לא תאהב אותך בחזרה? ולו רק מתוך כבוד

אליי!"

אילן המשיך לשתוק.

הלכתי לישון בסלון.

קטיה מלאיה

הוא נורמלי בכלל? סטלה היא חברה שלי. שותפה שלי לעסק! מה הוא חושב לעצמו? מה זה השטויות האלה?

10 במרץ 2012

לנתיים לפני לאל נולדפ

הרבה פעמים אני חושבת שאולי זו בכלל אשמתי. הרי אני בעצמי הבאתי את סטלה אלינו הביתה. סבתא שלי הייתה כועסת עליי. הייתה אומרת שאסור להביא נשים זרות הביתה לבעלך. אולי היא צודקת? חבל שאין לי עם מי לדבר על זה: אני מתביישת לספר על זה אפילו לאימא. פעם יכולתי לספר הכול לסטלה ולהתייעץ איתה, אבל בעניין הזה אני לא יכולה לסמוך עליה. ומה הייתי אומרת לה בכלל – "סטלה, שמעי, בעלי חושב שהוא מאוהב בך. מה לדעתך אני אמורה לעשות?" פשוט הזיה.

ומה אם בניגוד למה שאני חושבת היא כן תאהב אותנו בחזרה? מה אם זה הדדי? והם יחיו יחד ויעבדו יחד בסטודיו? מה יהיה איתי?! כל כך רע לי מהמחשבות האלה, פשוט זוועה.

פרק 6

להיריון

4 באפריל 2012

לתיים אפני לא נואכ

הראשון באפריל, יום ראשון. לא הייתי בבית כל היום: כבר כמה ימים אני עוזרת לחברה שלי נוונה לארגן את מסיבת לידת התינוק שלה, Baby Shower באנגלית. זה קורה כשחברות ובנות משפחה של האימא-לעתיד מארגנות בשבילה חגיגה ומרעיפות עליה מתנות – מחיתולים וקרמים לתינוקות ועד בגדים וצעצועים. "מבול" של מתנות, מכאן השם – Baby Shower. נוונה היא במקור מסרביה והכרנו כששתינו עוד רקדנו עם לינדה. בחצי השנה האחרונה התקרבו מאוד. ועכשיו נוונה בהיריון.

"אליס, תעזרי לי לארגן את המסיבה שלי, אבל ככה שיהיו שם כמה שפחות שטויות של אמריקאים וכמה שיותר כיף אמיתי, כמו שאת יודעת לעשות!" נוונה ביקשה.

בחיים לא ארגנתי מסיבה מהסוג הזה. ואפילו לא הייתי מעולם במסיבה מהסוג הזה. למה נוונה החליטה שאני אוכל לעזור לה? אין לי מושג.

"את אמיתית, אליס, ואת לא מלאה בחרא כמו רוב תושבי לוס

קטיה מלאיה

אנג'לס. הייתי רוצה שהמסיבה האישית שלי תהיה בסגנון של המסיבות שאת מארגנת בסטודיו שלך."

לא יכולתי לסרב לה. שכרתי עוזרת כדי לארגן הכול – מהקישוטים באולם ועד משחקים ותחרויות. בדרך כלל זה אירוע לנשים בלבד, אבל נוונה החליטה, בניגוד למסורת, להזמין לחלק הראשון של המסיבה רק חברות, ולארוחת צוהריים להזמין גם את הבעלים שלנו.

היא הייתה בחודש השמיני להיריון וקרנה מאושר. היא לבשה שמלה כחולה ועל ראשה היה זר פרחים שהבאתי לה במיוחד. יש לנו תמונה שבה נוונה מחייכת, הזר הזה על הראש שלה ואני בשמלת פסים מחבקת את הבטן שלה.

אילן הגיע לארוחת הצוהריים והתנהג ממש מוזר: היה מרוחק, הלך לאוטו כמה פעמים.

"הכול בסדר?" שאלתי אותו בכל פעם, מנסה להביט לו בעיניים. חיבקתי. תמכתי. ניחמתי (חשבתי שאולי יש לו בעיות בעבודה). עודדתי. הוא התנער ממני. ישב במסיבה ואז פתאום קם והולך לשבת באוטו. שוב חזר והסתובב בחדר כמו ענן קודר.

"כרגיל", חשבתי, "למה הכול תמיד סובב סביבו וסביב מצב הרוח שלו אפילו אם זה לא האירוע שלו?"

בלילה הוא פרץ פתאום בבכי ואז אמר: "אף אחת לא תוכל לאהוב אותי כמוך ואף אחת לא תהיה יותר טובה ממך."

"מה קרה, מותק? אתה מפחיד אותי." לא הבנתי מה עובר עליו.

"הכול בסדר." הוא ענה. נרדמנו.

גם היומיים הבאים היו משונים. שוב ניסיתי לדובב אותו, הצעתי לו עזרה, אמרתי שאני כאן בשבילו והוא חייב לספר לי מה קרה. אעזור לו, אתמוך בו – הרי אני אוהבת אותו.

לפתע הוא אמר: "נראה לי שאנחנו לא יכולים להיות יותר ביחד..."

6 באפריל 2012

לנתיים לפני לאל נולדפ

יצאתי החוצה והלכתי לפארק כדי ללכת יחפה קצת. זה אפילו לא פארק, יותר כמו אחו קטן באמצע הוליווד שתמיד מזכיר לי כמה דברים יוצאי דופן, לא מוכרים, מפתיעים ואפילו סותרים אפשר למצוא בחיים בכלל, ובהוליווד בפרט. ואפילו שהעשב כאן נשתל בידי אדם ויש כאן הרבה כללים מגבילים (אסור לשחק כדורגל, כלבים – רק ברצועה, לחנות רק בצורה מסוימת) – עדיין, נחמד שאפשר לברוח קצת מהעיר ולמצוא את עצמך באחו.

פתאום פרצתי בבכי. לא הבנתי למה הכול מתפרק. שמחתי שהעסק שלי צומח, ועכשיו האשמתי את עצמי שלא שמתי לב שהזוגיות שלי נסדקה. ייסרתי את עצמי בשאלה למה אילן עושה את זה – יכול להיות שהוא באמת לא אוהב אותי יותר?

אחר כך סטלה התקשרה. היינו אמורות לערוך חזרות הערב, אבל לא הייתי מסוגלת ללכת לשום מקום. פשוט ישבתי על הדשא ובכיתי.

”קרה משהו?” היא שאלה.

”לי ולאילן יש בעיות. אני מתפרקת ורוצה לאימא שלי. ובכלל, אני כל כך עייפה.” אמרתי.

”תעיפי אותו כמה שיותר רחוק, הוא לא שווה אותך.” אמרה סטלה.

”למה את אומרת את זה? את לא יודעת עלינו כלום.”

”כי הבנתי איזה מין בנאדם הוא מהרגע הראשון שפגשתי אותו וכל הזמן נתתי לו הזדמנות למענך. אבל הוא לא שווה את זה. הוא איש רקוב מבפנים. צריך להעיף אנשים כאלה מהחיים שלנו,” סטלה אמרה בכעס.

כל כך נפגעתי מהמילים שלה. הרי כל זה באשמתי!

”זה בכלל בגללך!” השתנקתי.

”הוא אדם רע,” היא חזרה ואמרה.

קטיה מלאיה

"את בכלל שומעת מה אני אומרת לך? זה בגללך! הוא חושב שהוא מאוהב בך!" בשלב הזה כבר צעקתי.

"אני יודעת."

עכשיו היה תורי להיות מופתעת: "את יודעת? איך?"
"הוא היה אצלי ביום ראשון, הראשון באפריל, ואמר שיש לו רגשות כלפיי, שהוא מאוהב בי. בהתחלה חשבתי שזו בדיחה גרועה של הראשון באפריל, אבל זה היה נורא," היא הודתה.

לא יכולתי להאמין למשמע אוזניי.

"אליס?"

ניתקתי את השיחה. באותו ערב סטלה חייגה את המספר שלי חמישים ואחת פעמים.

התקשרתי לאילן, נחנקת מדמעות: "איך יכולת? איך יכולת לעשות כזה דבר? היא השותפה שלי לעסק. הסטודיו הזה זה כל מה שיש לי." ניתקתי מייד, שלא לתת לו אפשרות לענות. אחר-כך גיליתי שגם סטלה התקשרה אליו, צעקה עליו, ביקשה ממנו ללכת לחפש אותי. חלפה שעה, אולי יותר. ישבתי על הדשא כמעט בלי לזוז ורק בכיתי. פתאום מישהו נגע לי בכתף. זה היה אילן.
"איך מצאת אותי?" שאלתי.

"פשוט חשבתי על כל המקומות שאת אוהבת. זה המקום הראשון שבאתי אליו."

"בבקשה, לך." ביקשתי בשקט.

גם הוא בכה. הוא נראה אבוד, מבולבל. התחיל להתחנן שאסלח לו, ירד על הברכיים. אמר שהוא אוהב רק אותי, שכל זה היה טעות, ערפול חושים. הבטתי בו ולא הגבתי. הוא הביט לי בעיניים, תפס את הידיים שלי והניח על הראש שלו, התחנן למחילה.

"אני פשוט דמיינתי שאני הולך לאבד אותך עכשיו וכל עולמי קרס. אל תעזבי אותי. אני כל כך אוהב אותך," הוא אמר.

"זה היה העסק שלי. החלום שלי. הסטודיו שלי. ואתה הלכת לשם והרסת הכול."

לרקוד מחוץ לבטן

"בואי נלך הביתה, בבקשה."
הייתי מותשת. הערב ירד, והיה לי ברור שלא אישאר לישון בפארק
על הרשא. הלכתי הביתה.

18 באפריל 2012

לנתיים אסני ללא נולדו

אני מרגישה חרא בגלל הכול: אילן, סטלה, הסטודיו הזה. לא בא
לי כלום, אני רוצה הביתה לאימא. אין לי מושג איך להתמודד עם
כל זה.

למי אספר על הנבזות הזאת? אני לא יכולה לספר על זה לאף אחד.
זה משפיל. הכול משפיל בסיפור הזה, פשוט הכול!
אני הבאתי את זה על עצמי. המצאתי לעצמי את הסטודיו הזה,
את המקצוע הזה, שגזל את כל הזמן שלי. אני הבאתי את סטלה לבית
שלנו. אני ראיתי הכול ולא עשיתי כלום!

כל יום אני חושבת על מה שקרה. למה אילן עשה את זה? יכול
להיות שהוא באמת התאהב בה? ומה אם עדיין יש לו רגשות כלפיה
ואיתי הוא רק מעמיד פנים? האם אוכל להמשיך לעבוד שם? איך
אוכל להסתכל לסטלה בעיניים? מה אם היא שותפה לכל הדבר הזה?
מה אם בעצם כבר קרה משהו ביניהם ואני לא ראיתי או שלא
רציתי לראות, ועכשיו שניהם מתנהגים כל כך מוזר כי הם מנסים
להסתיר ממני את האמת?

אני לא רוצה יותר לעבוד בסטודיו הזה. אני לא רוצה לחיות עם
אילן.

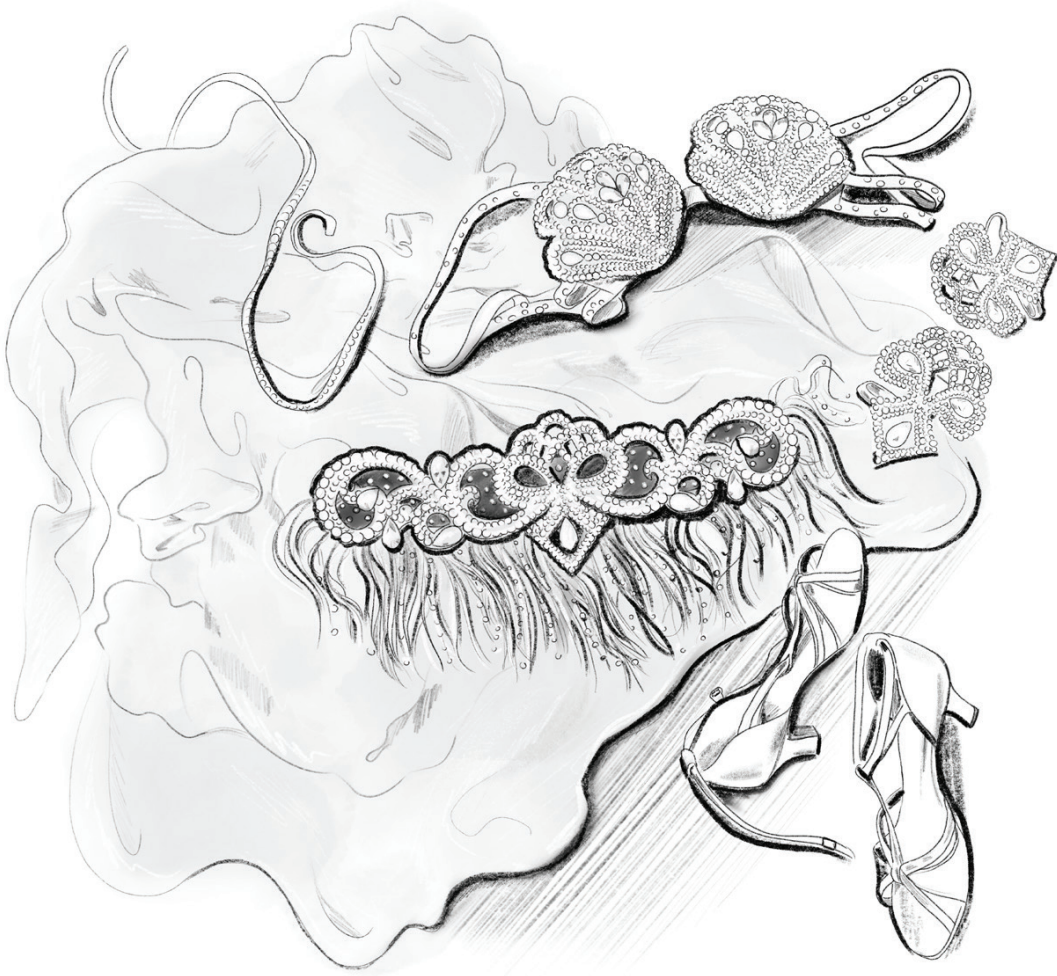
אבל אני ממשיכה להגיע לעבודה וממשיכה לחיות עם אילן
ולשכב איתו.

מה עליי לעשות? פשוט לזרוק לפח את כל מה שהשקעתי בסטודיו,
את כל הזמן והמאמץ? אבל זו העבודה שלי. קרעתי את התחת בשביל

קטיה מלאיה

העסק הזה! למה לוותר על הכול?! בגלל בגידה? אבל זה לא שבאמת קרה משהו...

להתגרש מאילן? אבל מה עם המסמכים שלנו? מה עם אמריקה? מה עם לוס אנג'לס? לא אוכל להסתדר לבד מבחינה כלכלית, אני צריכה עזרה. הסטודיו רק מתחיל לצמוח. יכול להיות שבעתיד אוכל, יכול להיות שאצליח, אבל בינתיים אני חייבת להתאפק. אבל לא חלף אפילו יום אחד בלי שנזכרתי בערב שהוא בפארק.

14 ביוני 2012

לנתיים לפני ליל נואדפ

אילן נסע לצילומים במוסקבה. סטלה ביקשה לגור אצלי בזמן שאילן איננו כי כרגע שוב אין לה איפה לגור. הסכמתי, אפילו שאני מרגישה עם זה ממש לא בנוח. פתאום הבנתי כמה אני אוהבת להיות לבד בבית. אני רק פוחדת לישון לבד בלילה. פעם מירי, המורה שלי לריקוד, אמרה לי שהפחד לישון לבד ניתן לי כמתנה: בלי זה בכלל לא הייתי זקוקה לאנשים אחרים. עכשיו התחלתי להבין את זה. אני הכי נינוחה כשאני לבד. אני אוהבת להיות לבד.

אני מחייכת פחות לאחרונה. בסוף השבוע קרה משהו שתפס אותי לא מוכנה וציער אותי. אני ואילן התארגנו ללכת לחתונה של חברים. אני התלבשתי, וכמו שקורה הרבה לאחרונה, התעצבנתי על כל מיני שטויות.

"איך אני נראית?" שאלתי את אילן.

"עצבנית. את נראית עצבנית. כשתחייכי, תהיי הכי יפה בעולם!"

הוא אמר.

יכול להיות שזו האמת? אני באמת נראית עצבנית לעיתים

קרובות?

19 ביוני 2012

לנתיים לפני ליל נואדפ

אתמול חלמתי שאין לי פנים. כאילו משהו קרה, אולי תאונה כלשהי, ובעקבותיו הפנים שלי נעלמו. אבל אין גם מראות בשום מקום. בחלום אימא שלי אומרת לי: "עוד מעט יצמחו לך פנים חדשות. את רק צריכה להיות סבלנית ולחכות קצת." ראיתי את השכבה הראשונה של העור החדש שלי. פחדתי אפילו

קטיה מלאיה

לצאת החוצה, לשמש, כי השכבה הראשונה הזאת מאוד רגישה ואני חייבת לשמור עליה.

27 ביוני 2012

לנתיים לפני ליל נואדפ

אתמול סיפרתי לסטלה שיכול להיות שאילן ואני נעבור למוסקבה לתקופה מסוימת. יש סיכוי שאילן יקבל שם פרויקט צילום של חמישה-שישה חודשים. ואז נטוס למוסקבה יחד. אמרתי לה שאנחנו משפחה וחייבים להיות ביחד... סטלה רתחה מזעם.

"אליס, אבל זה לא אמור להיות ככה. את חייבת לשים את עצמך במקום הראשון. את התוכניות והחלומות שלך, את העבודה והקריירה שלך. את הסטודיו שלך. הסטודיו שלנו! ולא את בעלך, שהוא גם ככה לא האיש הכי טוב." היא אמרה.

היא גם הוסיפה שהיא מרחמת עליי. זה הרגיז אותי עוד יותר! לא בא לי שירחמו עליי, בטח לא בגלל הבחירות שלי בחיים.

אילן מאושר ממש במוסקבה – הוא אומר שהוא מרגיש כאילו הוא בחופשה. וזה עוד יותר חיזק את האמונה שלי שאני חייבת לבוא איתו למוסקבה – אני צריכה לחלוק איתו את האושר הזה! רציתי שאת רגעי האושר שלו הוא יחווה דווקא אתי. אחרת בבית – כעסים ומריבות, כמו שהיה כל האביב, ומחוץ לבית, בלעדיי – טוב לו והוא מאושר.

אחחח, אילו רק אילן לא היה הורס הכול עם הרגשות המגוחכים שלו כלפי סטלה. מגעיל אותי להיזכר מה הוא עשה. מגעיל אותי לכתוב על זה. הוא כאילו שפך דלי של צבע שחור על רצפה לבנה ונקייה, ואני משפשפת את הכתם כל יום אבל הרצפה לא נהיית יותר נקייה.

לרקוד מחוץ לבטן

לא, עדיף לרחוף את המחשבות האלה כמה שיותר רחוק. לא לחשוב על זה, לא לכתוב. הכול בסדר.

5 ביולי 2012

למיים אפני לא נואכפ

היחסים ביני לבין סטלה מאוד מתוחים. אני חושבת שזה קורה מאז שהיא עברה לגור איתי. ואולי מאז שסיפרתי לה שייתכן שאסע למוסקבה לכמה חודשים? ואולי בכלל מאז אפריל? הפסקנו להיות חברות ונותרנו רק שותפות לעסק. באותם רגעים נדירים שבהם הצלחנו שוב להתקרב זו לזו סטלה הייתה שוב מתחילה ללכלך על אילן.

אני מרגישה שגם לי וגם לה לא היה מזיקה הפסקה. כל כך מוזר לכתוב את זה ואפילו לחשוב על זה. היינו כל כך קרובות בשנה האחרונה, היא הייתה לי כמו אחות. חשבתי שאני והיא לא נריב לעולם, הרי לא היו לנו סיבות לריב. אבל משהו השתבש.

אין לי השראה. הסטודיו, ההוראה, ההופעות – הכול הפך לשגרה, לעבודה שפשוט צריך לעשות. אני עושה הכול באופן אוטומטי. אילן מציע לי לעזוב את הסטודיו ולכוא לעבוד איתו בתחום הקולנוע. הוא אומר שאני יכולה להיות מפיקה או העוזרת שלו. יש הרבה דברים שהוא יכול ללמד אותי, ואנחנו נהיה צוות נהדר. ונרוויח טוב! התחלתי לחשוב על זה יותר ויותר – הריקודים והסטודיו התחילו לעורר בי הרגשה מוזרה, כבדה. אולי באמת הגיע הזמן לעזוב את זה ולהקדיש את עצמי למשהו חדש? יהיה לי קל יותר לבנות קריירה לצידו של אילן.

25 ביולי 2012

לנתיים לפני ליל נואב

אילן חזר ממוסקבה.

מה כדאי לי לכתוב כדי שלא להעציב את עצמי יותר מדי?
הכול טוב. הוא הביא לי מתנות וגלויות יפות, הכול בדיוק כמו
שאני אוהבת. הוא אמר שהוא מאוד אוהב אותי אבל ממש עייף, והולך
לישון.

וככה כל יום. אני חושבת שאולי הוא לא אוהב אותי. או יותר נכון
הוא אוהב אותי כחברה טובה, כאדם שנמצא לצידו, אבל הוא לא אוהב
אותי כאישה.

מה יקרה אם ניפרד? באיזו מדינה אחיה? מה יהיה עם המסמכים
שלי? ומה עם הסטודיו שלי? האם אוכל להקדיש את כל כולי לסטודיו
ולריקוד אם איאלץ לפרנס את עצמי לגמרי לבד, לשלם שכירות,
לקנות אוכל? לא נראה לי. אני לא בטוחה שאסתדר אם אישאר לבד
בלוס אנג'לס. איאלץ להחליף מקצוע, ואולי אף לחזור לארץ.

אני רוצה שהכול יסתדר ביני לבין אילן ושהוא יאהב אותי שוב!
לא, זה לא נכון. אני רוצה שאצלי הכול יסתדר. כדי שאוכל להיות
עצמאית ולא תלויה באף אחד, שלא אזדקק לא לאילן ולא לסטלה.
כדי שאוכל להחליט בעצמי איפה אחיה ובמה אעבוד. אני רוצה לבחור
בעצמי!

9 בינואר 2013

לפני לפני ליל נואב

אני רוצה לכתוב לך מכתב, אבל ברגע שהרעיון הזה צץ במוחי, אני
מייד מדמינת את פניך – אתה צוחק עליי. אתה אפילו לא מוכן
לשמוע, ואני שוב יצאתי מטומטמת...

לרקוד מחוץ לבטן

אני לא הולכת להאשים אותך בשום דבר במכתב הזה. את הלקח הזה למדתי מזמן – אנחנו אחראים לכל מה שקורה לנו. אנחנו מקבלים מאנשים את היחס שמגיע לנו. וכואב לי לחשוב שזו אני שאשמה בכול, אבל זה המצב. אולי באמת הגיע הזמן לכתוב את הכול.

לך, אבל בשבילי.

כדי לשנות את זה, אבל הכי חשוב – לשנות את עצמי. ואם תושיט לי יד ותעזור לי, אני אוהב אותך אפילו עוד יותר.

האמת, מאוד השתניתי ואני לא אוהבת את עצמי יותר. כשרק נפגשנו, הייתי בחורה מאושרת ומלאה שמחת חיים. נכון, לא היה לי הרבה. לא היו לי כסף או משכורת גבוהה, לא היו לי אוטו או עסק משלי. לא היה לי מעמד. אבל הייתה לי אני, והייתה לי ההשראה שלי!

ידעתי שאני מסוגלת לעשות הכול, להשיג הכול. האמנתי שאני מעניינת וייחודית. האמנתי שאני רקדנית טובה (אפילו שכיום הטכניקה שלי השתפרה מאוד).

האמנתי שאני יפה (גם אם לא ידעתי אפילו להתאפר)! אתה מבין? לכאורה לא היה לי כלום, עם זאת היה לי הכול כי הייתי מאושרת ומלאה התלהבות.

מה השתנה? כיום יש לי הרבה דברים, אבל בכלל לא נשארתי לי. דיברתי איתך על זה. אתה חושב שזו ההתבגרות. ואני חושבת שזה לא רק זה.

אני מרגישה שאיבדתי את הדרך. אתה עזרת לי בהרבה דברים, לימדת אותי הרבה ונתת לי המון. עם זאת גם לקחת ממני המון. לקחת לי אותי, האמיתית.

הפסקתי לשמוע מוזיקה שאני אוהבת. כי לך זה מפריע – שמת לב?

הפסקתי לקרוא ספרים לפני השינה כי זה לא מוצא חן בעיניך ואתה מעדיף שנראה טלוויזיה ביחד.

קטיה מלאיה

הפסקתי לאכול את האוכל שאני אוהבת כי אתה אומר שזה לא טעים. הפסקתי אפילו לצפות בתוכניות שאני אוהבת כי אותך זה לא מעניין.

אתה מביין? הפסקתי לעשות כל מה שעושה אותי אני! אותה בחורה שהתאהבת בה פעם ורצית לקחת אותה לקצה העולם. אולי זו הסיבה שאתה אוהב אותי פחות עכשיו? כי שינית אותי?

אתה יודע, אפילו הפסקתי להאמין שאני יפה. שכחתי שפעם מצאתי חן בעיניך ובעיני הסובבים. אתה אומר לי לעיתים קרובות שאני לא נראית טוב – זה פוגע בי ואני מתחילה להאמין שאני לא יפה. וכשאנשים זרים ברחוב מחמיאים לי ואומרים שאני יפה – אני נבוכה ולא יודעת איך להגיב. ואני מבינה עוד יותר כמה הכול גרוע בינינו כי אני אף פעם לא שומעת את זה ממך.

אתה תתחיל מייד לשאול – אז למה אני לא נפרדת ממך? למה אני לא זורקת אותך? אני אגיד לך למה. כי אני מאמינה שאי שם במעמקי ליבך אתה עדיין מסוגל לאהוב אותי. הרי לפעמים יש בכך הרבה רכות. הרי פעם גרמת לי להאמין לך וכך ולטוס איתך לקצה העולם. פעם אמרת שאני יצירת אומנות ואתה יכול להתבונן בי שעות! פעם באמת הענקת לי כנפיים!

אני לא יודעת מה עוד אני יכולה לומר, מה להוסיף, כדי שתקלוט. איך לגרום לך להבין שזה חשוב. שאני חייבת למצוא את עצמי שוב. בלי זה כלום לא ילך.

אני לא יכולה להגיד לך מה עליך לעשות ומה לא. אתה יודע ומביין הכול בעצמך. אתה יודע מה כדאי לומר לאישה ומה ישפיל אותה. אתה גם מכיר אותי – כבר למדת מה יכול לשמח אותי ומה יעציב אותי מאוד.

אם תעזור לי, אם תיתן לי קצת אהבה ותמיכה, אם תקשיב לי, תתחיל לחשוב עליי ולפחות תשתדל לא להכאיב לי – גם אני אהיה אחרת. אני אהיה עוד יותר טובה בשבילך!
אבל אם זה שוב רק יצחיק אותך ולא תרצה לשנות שום דבר, אין

לרקוד מחוץ לבטן

לי עוד מה לומר לך. כי במקרה כזה אחפש את עצמי לבד. ואני אמצא את עצמי. אבל אז אולי יהיה מאוחר מדי כי עד אז נאבד אותנו. והרי עדיין יש בינינו הרבה קסם, רוך ואושר.
אני אוהבת אותך! בוא נהיה טובים יותר השנה?

פרק 7

פאסטיץ פאפ פאמ

28 במרץ 2013

לפי אפי לא נואדפ

כל יום אני חושבת שהכול יהיה בסדר. בקרוב. ממש בקרוב. בקרוב מערכת היחסים שלי עם אילן תחזור להיות כמו קודם. בקרוב סטלה ואני נחזור להיות חברות טובות. בקרוב שוב איהנה מהריקודים ומהסטודיו שלנו. חלפה שנה, שנה!!! שנים-עשר חודשים שלמים – מאז שאילן הלך לסטלה עם הרגשות שלו. וכל השנה הזאת החיים שלי כאילו מתנהלים בנפרד ממני, ואני רק צופה מהצד.

כל השנה הזאת סטלה חוזרת ואומרת לי את אותו הדבר – ובא לי כבר להקיא מזה: "הוא עשה את זה בכוונה! איך את לא מבינה את זה? הוא בכוונה הרס את העסק שלך ואת החברות שלנו בשביל לקצר את הרצועה שעליה הוא מחזיק אותך. שלא יהיה לך שום דבר חוץ ממנו." ושנה שלמה אני מתווכחת איתה. ליתר דיוק, בהתחלה לא האמנתי לה. אחר כך התווכחתי איתה. אחר כך נפגעתי. אחר כך הכחשתי והבאתי טיעונים נגדיים. עכשיו אני פשוט מקשיבה. היא נוזפת בי כאילו הייתי ילדה קטנה.

לרקוד מחוץ לבטן

בבית אני שופכת הכול על אילן. ואז אילן רותח: "אני לא מאמין שאנחנו עדיין מדברים על זה! זה היה ממש מזמן! התנצלתי על זה כבר אלף פעמים ואמרתי לך אלף פעמים שהייתי מבולבל אז. לא היו לי אז חברים או עבודה. לא התאהבתי בסטלה אלא באשליה שיצרתי לעצמי. התעתוע הזה שהיא הביאה לבית שלנו – תחושה של חברות, עבודה, חיי חברה. אני רוצה לדבר איתה ולהגיד לה שתפסיק לבלבל לך את המוח. או שאפילו עוד יותר טוב, לבקש ממך לנתק איתה את הקשר."

"אני לא יכולה לנתק איתה את הקשר – יש לנו עסק משותף. אני אומרת לאילן."

"אוי, אל תצחיקי אותי. העסק שלך רק גוזל ממך זמן, ועכשיו גם את מצב הרוח. והוא לא מביא לך שום הכנסות." זו האמת – ואני לא יכולה להתווכח עם זה.

אני כל הזמן דרוכה בכל הנוגע לאילן. כל הזמן חושבת: מה אם הוא משקר לי ממש עכשיו?

לפעמים נדמה לי ששום דבר כבר לא יסתדר ביני לבין אילן, שהכול יתפרק. אנחנו רבים הרבה. הוא נוסע הרבה לצילומים וכשהוא חוזר אני חושדת בו. לא, אני לא חושבת שהוא בוגד. יש לי דברים אחרים בראש – מה אם הוא באמת זומם משהו נגדי?

לפעמים אני רוצה לקום וללכת. לארוז את כל הדברים שלי ולעזוב! אבל לא יודעת לאן. באמת, לאן אני אלך? אין לי אף אחד בלוס אנג'לס. כלומר, יש לי חברים, ברור, אבל הם לא מסוג החברים שאני יכולה לבוא להתנחל אצלם!

הכסף שאני מרוויחה אולי יספיק כדי לשכור דירה עם שותפים, אבל אני פוחדת לגור עם אנשים שאני לא מכירה.

אני לבד במדינה הזאת. לפעמים נדמה לי שאם היינו גרים בארץ, כבר מזמן הייתי עוזבת. הייתי נפרדת ממנו וחוזרת לאימא שלי לתקופה מסוימת, ואז עוברת לגור לבד. ההרגשה הזאת שאין לי לאן ללכת גורמת לי לחץ בחזה. אני מרגישה כאילו אני

קטיה מלאיה

בכלא. ואז אני מתחילה לנסות לשכנע את עצמי שעוד אפשר לתקן הכול.

הרי אנחנו עוד צעירים ממש! נדמה לי שאילן עוד יכול להשתנות. אני מאמינה שאם אדגים לו בהתנהגות שלי את היחס שהייתי רוצה לקבל ממנו, הוא יבין ויעשה כמוני. אני משתדלת שהכול יהיה רגוע, בלי ריבים והאשמות, אני משתדלת להקשיב לו, לכבד אותו כאדם. ואני מאמינה שאם אמשיך ככה גם הוא יתעשת ויעשה את אותו דבר. הרי אנשים משתנים לפעמים.

לפעמים אני מרגישה אומללה מאוד. נדמה לי שאם אעזוב הוא אפילו לא ישים לב בין כל הצילומים וההקרנות שלו. כלומר, יכול להיות שהוא יראה שפתאום יש יותר מקום פנוי בבית, שחלק מהמדפים התרוקנו, אבל הוא לא יתגעגע אליי. הוא רק ימשוך בכתפיים וימשיך בחייו כאילו כלום לא קרה. פשוט ידלג מעליי וימשיך לחיות. ואז אתאכזב מהכול – ממנו, מהיחסים שלנו, מאהבה. לא בא לי אפילו לבדוק את התיאוריה הזאת, כדי שלא להכאיב לעצמי.

סטלה אומרת שאני יכולה לגור בסטודיו שלנו אם יהיה צורך, אבל אני רק מדמיינת את זה ומייד בא לי לבכות. איך אעבור מהדירה שלנו, כל כך יפה, מסודרת ונוחה, שרק סיימנו לשפץ והכל בה כל כך חדש ונוצץ, מהניילונים? איך אעבור משם למחסן המלוכלך והמעופש בסטודיו? בשביל מה אני צריכה אז את לוס אנג'לס בכלל אם אחיה כמו חסרת בית? כבר סבלתי כל כך הרבה בכל המעברים האלה כשהייתי ילדה ועולה חדשה, אז מה, להתחיל עכשיו הכול מחדש? כל כך הרבה אנשים חולמים להגיע לפה. לי לא היו חלום או מטרה לעזוב את ישראל ולחיות בלוס אנג'לס. פשוט התאהבתי באילן וטסתי איתו כי רציתי להיות איתו והייתי מוכנה לכל הרפתקה.

חלק מהחברים המקומיים שלי בקושי גומרים את החודש, חיים במכוניות (ישנים במושב האחורי) ובכול יום הולכים לאודישנים או מתרוצצים ומחזיקים את תסריטים שלהם, בניסיון למכור אותם. כל יום אני רואה איך הכתפיים שלהם צונחות והתקווה נמוגה מעיניהם.

לרקוד מחוץ לבטן

ככה הוליווד, קשה, בלתי חדירה. לפעמים אני חושבת שעיר המלאכים ראתה יותר לבבות שבורים וחלומות הרוסים מכל מקום אחר בעולם. אנשים באים לכאן מכל מקום וכל אחד משתדל ממש, אבל רבים חוזרים הביתה עם חלומות מנופצים ועם תוכניות שלא התגשמו. ויש אפילו כאלה שמתאבדים.

פעם שחקנים דחויים קפצו מאותיות הענק של השלט Hollywood ישר על הסלעים, אבל כיום גזלו מהם את אפשרות היציאה הראוונת – השלט מוקף במצלמות אבטחה ומעליו חגים מסוקים. אם רק מנסים להתקרב – ישר מגיעים שוטרים. עכשיו אי אפשר אפילו למות בדרך ההוליוודית.

ועכשיו, כשאני רואה באיזה מחיר החברים שלי רוצים להישאר כאן כדי להשיג משהו, להיות כוכבים, אני חושבת – על מה בעצם יש לי להתלונן? בסדר, אז מערכת היחסים שלנו לא מושלמת, אבל היא די טובה – אנחנו חברים טובים, מבליים בנעימים יחד, תומכים זה בזה בסופו של דבר. יש לנו גריין קארד, דירה מהממת ממש בהוליווד, שנינו עובדים. מה עוד חסר לי? אז בסדר, אילן לא יודע להגיד את המילים שהייתי רוצה לשמוע. אז זו סיבה לזרוק הכול? לעזוב אותנו, לעזוב את לוס אנג'לס? זו עיר החלומות! אני לא רוצה לשרוף גשרים...

2 בנובמבר 2013

לפי אסני ללא נולדו

העבודה עם סטלה הופכת לבלתי נסבלת. הסטודיו שלנו, איך לומר בעדינות, לא בדיוק פורח: הוא לא שוקע, אבל נובל באיטיות. כשסטלה בסיבובי הופעות (לעיתים קרובות היא נוסעת לחודשיים-שלושה), הכול עוד נראה סביר. אני מסתדרת מצוין עם הכול ושואבת השראה. אבל ברגע שהיא חוזרת אני מייד מרגישה מבחינה פיזית איך המצברים שלי מתרוקנים.

קטיה מלאיה

למי שמתבונן מהצד, הסטודיו שלנו נראה די מצליח, אבל זו תופעה מאוד נפוצה בלוס אנג'לס: עטיפה יפה, בין אם תהילה או הצלחה בעיני האחרים, אבל בפנים העטיפה הזאת ריקה.

סטלה נוסעת לסיבובי הופעות בכל אירופה ובחוף זה נראה זוהר, וכשרק צופים בהופעות באינטרנט – אז בכלל: הנה היא, כוכבת ריקודי הבטן, אין יותר טוב מזה! למעשה, הסטודיו בקושי סוגר את החודש ואחרי כל התשלומים החודשיים לסטלה אין אפילו איפה לגור. סטלה אומרת שאני מרגישה רע כי היא יודעת את הסוד שלי, שעליו אני שומרת ולא רוצה לחשוף בפני איש.

"מבחוץ אתם נראים כמו הזוג המושלם: כל כך צעירים ויפים, עוסקים ביצירה ובעבודות שאתם אוהבים, אבל היחסים ביניכם רקובים. ואת יודעת את זה, אבל לא ברור לי למה את מושכת את כל זה. את יודעת שאני יודעת הכול ורואה הכול ומתחמקת ממני. את יכולה לשנוא אותי אם בא לך, אבל אני לא מתכוונת לשתוק. כי הוא עושה ממך סמרטוט. וזה מעצבן אותי," אמרה לי סטלה בפעם המי-יודע-כמה.

לפני כמה ימים נסענו לברבנק לקנות כמה דברים לסטודיו שלנו. הקדמנו לפגישה וישבנו באוטו. וכמו תמיד בשנה האחרונה, שוב התחלנו לדבר על אילן.

"ברור לך הרי שהוא הולך לסדר אותך," סטלה אמרה לי, "הוא כבר תקע לך סכין בגב. הוא הלך וחרבן במקום שלא היה לו מה לחפש שם. אבל הוא חיפש איך אפשר לשלוט בך. ושבר הכול!"

"מה את רוצה ממני?" שאלתי בעייפות. "כבר החלטתי להישאר איתו. השיחות האלה חסרות טעם."

אני לא יכולה ולא רוצה להמשיך לדון איתה ביחסים שלי עם אילן.

"כלום," סטלה ענתה לי, "אני רק רוצה שתזוהרי ולא תסמכי עליו בצורה כל כך עיוורת. להיות במאי זה בדם שלו. והוא בנה את כל המשחק הרבה יותר לעומק ממה שאת מסוגלת לראות. הוא עשה הכול

לרקוד מחוץ לבטן

בכוונה, הרס את העסק שלך. הוא הוכיח פעם נוספת כמה שליטה יש לו עלייך. הוא הוכיח, קודם כל לעצמו, שהוא מסוגל להרוס את כל מה שיש לך בחיים."

28 בנובמבר 2013

שני אסני אסני נואדפ

אני עושה רשימת יתרונות וחסרונות של העבודה בסטודיו. למען האמת, אני מעוניינת למצוא יותר חסרונות מיתרונות כדי לגמור עם זה. אני לא יכולה ככה יותר.

מצאתי כבר עשרה חסרונות וארבעה יתרונות – והחלטתי שאני פורשת מההנהלה. עדיין אוכל ללמד כאן, אבל כבר לא בא לי לנהל את העסק יחד עם סטלה.

אני בוחרת באילן. הוא בעלי, המשפחה שלי. אני לא יכולה לבחור בסטודיו. רע לי בסטודיו ורע לי עם סטלה. ורע לי עם אילן בגלל הסטודיו.

סטלה מאוכזבת מההחלטה שלי. האמת היא שעד אז חילוקי הדעות שלנו כבר צמחו לריבים של ממש. אנחנו כבר באמת לא יכולות לסבול זו את זו. היא אף פעם לא שוכחת ממה הכול התחיל. מאילן. ואני אומרת לה שזה לא בגללו – פשוט אני והיא לא מתאימות ולא יכולות לעבוד יחד.

כאילו כדי להוכיח שאני צודקת, סטלה ואני רבנו שוב. היא שוב התעצבנה על אילן ורצתה לומר משהו אבל עצרה את עצמה. "מה?" שאלתי.

"כלום. את כבר עשית את ההחלטות שלך. אני לא אמורה להגיד לך את זה."

"לא, עכשיו את חייבת להגיד לי!"
היא התמהמהה, אבל לכסוף דיברה.

קטיה מלאיה

"באותו יום ראשון, כשהוא בא להגיד לי שהוא מאוהב בי, אמרתי לו הרבה דברים מגעילים. אמרתי לו שהוא אדם רע ושהוא לא שווה אותך. אמרתי לו שהנשמה שלי כואבת בשבילך כי הוא שובר לך את הלב. ושאת אדם נפלא, הכי טובה מכל מי שפגשתי בלוס אנג'לס. הוא כבר נכנס לאוטו ואני המשכתי להגיד לו שאם הוא כזה אידיוט ולא מבין כלום, אני מרחמת עליו ושאני מאוד מודאגת בגללך. והוא הסתובב אליי ואמר: 'אל תדאגי כל כך לאליס, אני גם ככה אזרוק אותה במוקדם או במאוחר!'... ונסע."

סטלה השתתקה.

יותר משנה חלפו מאז הסיפור ההוא, אבל עכשיו האדמה כאילו נשמטה לי מתחת לרגליים. למה הוא אמר את זה? כאילו שוב שפכו עליי מים קפואים, דקרו אותי בבטן, דחפו אותי תחת גלגלי רכבת. בבית סיפרתי הכול לאילן ושאלתי אותו אם זה נכון. הוא שתק בהתחלה ואז אמר: "אני לא יודע. לא זוכר. זה היה מזמן. אולי אמרתי את זה ואולי לא. הייתי עצבני..."

ושוב התחלתי לשכנע את עצמי שהוא לא התכוון לזה, שהוא פשוט היה נסער. שהוא לא רצה לפגוע בי, הוא פשוט היה מבוזבז. אתמול הבאתי לסטלה את המפתחות לסטודיו וחתמתי על המסמכים האחרונים המעידים שאני מוסרת את כל העסק שלנו לרשותה. היא כמעט בכתה.

"אני כל כך מצטערת שלא הצלחתי לשמור עלייך. את היית בשבילי כמו אחות, ואני לא הצלחתי להגיד ולעשות שום דבר שיפתח לך את העיניים. יום אחד את תביני הכול. זה לא במקרה שהוא לקח אותך כל כך רחוק מהמשפחות שלכם, ששם יכלו לשמור ולהגן עלייך. נתת לו שליטה מלאה עלייך והוא מנצל אותה נגדך. אם המשפחה שלך הייתה כאן, הם היו מוציאים אותך מהקשר הזה. אני כל כך מצטערת שלא הצלחתי לעשות שום דבר בשבילך. הוא עוד יתקע לך סכין בגב. ואני אפילו לא אהיה שם כדי לעזור לך."

22 בפברואר 2014

עליה חודשים לפני לא נולדו

סידרתי את הארון ומצאתי את היומן שלי משנת 2013. התחלתי לדפדף וכמעט הקאתי: מי הנודניקית הזאת, הבחורה הדיכאונית? הייתכן שזו אני?

מאז שעזבתי את הסטודיו אני ישנה יותר טוב! אני נושמת לרווחה. יכול להיות שבאמת היה לי כל כך רע בסטודיו? או שזה בגלל סטלה?

אני עדיין מלמדת בסטודיו ועכשיו סטלה היא כאילו הבוסית שלי. עדיין יש בינינו חילוקי דעות, אבל אני כבר לא לוקחת את זה ללב. אני רואה את סטלה לעיתים רחוקות, אז אנחנו רבות פחות, אבל אני חושבת שבקרוב אפסיק גם ללמד שם.

לעומת זאת, הקשר שלי עם אילן השתפר מאוד! התחלנו לבלות הרבה זמן יחד – אנחנו מדברים על הקולנוע ומתכננים שאתחיל לעבוד איתו. עברנו לדירה חדשה ושיפצנו אותה. אומנם כמעט הרגנו זה את זה במהלך השיפוצים, אבל עכשיו טוב לנו ממש. יכול להיות שבכלל רבנו כל הזמן בשנה שעברה בגלל השיפוצים ולא בגלל כל מיני שטויות שהכנסתי לי לראש?

אילן רוצה שנציין את חגיגת הנישואים שלנו בארץ בקיץ. הוא והמשפחה שלו רוצים טקס קצת אחר ממה שאני מדמיינת לעצמי, אבל אני מוכנה להתפשר. הייתי רוצה טקס קטן, אינטימי, אבל אילן רוצה חגיגה גדולה, הרבה אורחים וטררם. בסדר, לא אכפת לי.

אנחנו עובדים יחד על איזו פרסומת שאילן מצלם עכשיו. אני המלהקת שלו ועורכת אודישנים לשחקנים. אנחנו מחפשים יחד מקומות לצילומים.

אבל הכי חשוב – אילן קנה לנו כרטיסים למיאמי! אנחנו נטוס לשבוע לחופשה, נעשה בטן-גב על החוף, נטייל, נשב במסעדות. נבלה הרבה זמן יחד. ליתר דיוק, נהיה ביחד כל הזמן! אנחנו מצפים

קטיה מלאיה

לזה בכיליון עיניים. בתחילת אפריל אנחנו טסים לפלורידה, ואני שמחה כל כך!

נוסף על כך, אילן כנראה הולך לקבל פרויקט במוסקבה. באפריל ובמאי. השנה כבר בטוח נטוס ביחד. סוף סוף! שום סטודיו לא יעזור אותי עכשיו. הפעם הוא יקבל תפקיד רציני ולא תהיה לו שום בעיה להביא אותי. אני אעזור לו ואלמד ממנו. אני רוצה להתפתח בכיוון הזה. והכי חשוב – אנחנו נהיה ביחד.

אני חייבת לשרוף את היומנים האלה מהשנה וחצי האחרונות. מה אם הילדים שלי ימצאו אותם יום אחד ויגידו: "מה קרה לך, אימא? למה הסתובבת בדיכאון שנה וחצי? תראי איך הכול הסתדר יופי בינך לבין אבא!"

עונה 2

ניקודים בתוך פבטן

להמשך הספר

<https://www.katya-malaya.com/sefer>